

D. 187

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLII
MARTIE - APRILIE

78304 - 3. SEP 1964

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3-4 MARTIE-APRILIE 1984

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:

București, Str. Ghenație Petroscu nr. 118

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Vedere din
Munții Bucegi: „Jepii
Mari” FOTO: Titu
Dumitrescu—Poiana
Tapului

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- DESPRE UMILINȚĂ
- 8 MARTIE — ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEII
- CUGETĂRI
- EL A ÎNVIAT
- MĂREȚIA FERICIRII
- SFÎRȘIT DE CALE
- CÎNTEC DE DESPĂRTIRE — Versuri
- CINE ESTE MAI MARE ?
- ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN
- PĂZITORUL FRATELUI MEU
- CE FEL DE VIN S-A BĂUT LA NUNTA DIN CANA ?
- CÎNTEC ÎNCHINAT MAMEI — Versuri
- EU ȚI-AM PROMIS — Versuri
- SCUMPA MAMA — Versuri

DESPRE UMILINȚĂ!

„La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce”.

U milința ne urcă pe cele mai înalte culmi spirituale și ne coboară în același timp pînă la cel mai de jos suflet omenesc. Numai umilința ne face să luăm totdeauna o atitudine respectuoasă și să avem în orice împrejurare a vieții o comportare modestă și plină de bună cuviință.

Virtutea umilinței este aceea însușire care ne modelează viața, care ne dă sentimentul nevredniciei noastre și care înfringe în noi orice pornire de mîndrie. Cel umilit este supus, plecat, smerit, lipsit de pretenții, de importanță, modest și simplu. Ca și spicul de grîu plin cu rod, creștinul adevărat se pleacă înaintea Soarelui Dreptății. El nu se înalță ca un spic gol și ca un fum care să întunece drumul altora. Cel umilit va exterioriza umilința în comportare, ca pe căldura unui foc care atrage pe toți cei mîndri și reci. Da, numai umilința lui Hristos a coborît cerul pe pămînt și a făcut din noi fii ai Celui Prea Înalt. Modestia își

are origina în cer și poate fi întîlnită și pe pămînt în sufletele curate.

Au trecut mai mult de șasezeci de veacuri de cînd tot universul nemărginit al lui Dumnezeu se afla într-o perfectă armonie și toate ființele create dădeau slavă Celui Veșnic. Nimic paradoxal, nimic nedeșăvîrșit sau umbrat de păcat. Însă deodată, îngerul cel mai strălucitor și mai mare în grad își zise: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, mă voi sui pe vîrfurile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt!” Spiritul acesta de înălțare a început să-l robească tot mai mult pe Lucifer și să-l conducă pe calea revoltei care l-a coborît tot mai mult în ticăloșie.

Privind la această creatură abătută, putem înțelege mai bine pe David care se ruga astfel: „Ferește Doamne pe robul Tău de mîndrie ca să fiu scutit de păcate mari!” De atunci și pînă astăzi flagelul mîndriei lucrează cu tot mai mare intensitate. Atacă pe oameni începînd de la leagăn pînă la bătrînul încărunțit.

(Continuare în pag. 3-a)

„FLORI DE PRIMĂVARĂ”

8 martie

ZIUA

INTERNAȚIONALĂ

A

FEMEII

Redacția

Martie...! Vremea bună de primăvară își anunță în mod timid venirea ei. Primii ghiocci își fac apariția chemați de razele blinde ale soarelui. În prima săptămână, a primei luni de primăvară, este sărbătorită... femeia!

Cînd după asprimea iernii viața începe să pulseze din ce în ce mai cu putere în tot ce are viață; cînd seva urcă în firele de iarbă, făcîndu-le să-și arate capetele din zăpada ce dispare în fața razelor tot mai calde ale soarelui; cînd ea urcă în torrent de viață în trunchiurile arborilor; cînd sub impulsul ei muguri mii se anină de crengi... această sărbătoare are o valoare de simbol, căci femeia... ca mamă, ca soție, ca tovarășă de muncă, ea... este chemată a da viață... căldură... fericire.

Este sărbătoarea mamelor

noastre, a soțiilor noastre, a tuturor tovarășelor noastre de muncă. Este prilej de unanimă bucurie. Deschis-am pentru prima dată ochii asupra ei și primul zîmbet, primul cîntec, l-am avut de la ea, ca mamă. Ca soră, am avut în ea tovarăș mai mare pentru jocurile noastre, sau de multe ori cu o seriozitate prematură lua locul mamei față de cei mai mici în multe, multe preocupări.

Deslușit-am buchiile abecedarului tot de la ea și cu zîmbetu-i larg și luminos ne învăță arta de a fi om. Alături de ea am făurit visuri de fericire și am coborît un colțisor de rai... în mijlocul căminului și-n purtarea comună a problemelor vieții, împărțind frățeste truda și bucuria.

Totdeauna prezentă în viața fiecăruia dintre noi ea este tot atît de prezentă și activă în în-

săși viața țării noastre. Ea este prezentă în toate realizările mărețe ale scumpei noastre patrii. Să privim în jur și vom avea sentimentul unei legitime bucurii creatoare. În nenumăratele și modernele fabrici ale industriei noastre; în construcțiile moderne și neobișnuite ca ritm și volum; în întreaga dezvoltare multilaterală a Republicii Populare Romîne ea a fost și este prezentă.

Pentru meritele lor în această muncă grandioasă și fără precedent, 14.000 de femei au fost distinse cu ordine și medalii ale R.P.R., au primit titluri de laurate ale Premiului de stat.

Dovada elocventă a considerației deosebite de care se bucură femeia în țara noastră și a creșterii nivelului de cunoștință a constituit participarea femeilor la rezolvarea treburilor de stat. În Marea Adunare Națională

sînt 76 de deputate, iar în Sfatul Popular Populare aproape 40.000. În rîndurile cadrelor didactice 60 la sută sînt femei. Cu deosebită dragoste ele contribuie la formarea noii generații, la formarea unor oameni, la o cultură multilaterală.

Femeile din R. P. Romînă, alături de forțele păcii din întreaga lume, militează neobosit pentru realizarea dezarmării generale și totale, pentru pace și prietenie între popoare.

Sărbătoarea aceasta se desfășoară pe fundalul pregătirilor pentru întîmpinarea zilei de 23 August, cea de a XX-a aniversare a eliberării patriei noastre dragi, care cheamă pe fiecare cetățean al patriei noastre, fără nici un fel de deosebire, să-și aducă aportul neprecupețit la dezvoltarea tuturor ramurilor economice ale țării noastre.

Cu o industrie modernă, mereu în creștere, cu o atenție și o grijă deosebită în toate sectoarele economiei noastre, Republica Populară Romînă și-a cîștigat și își cîștigă tot mereu locul bine meritat pe arena internațională.

„Depășind laturile strîmte ale celor patru pereți de acasă, femeia de azi a depășit și limitele de odinioară, dăruind omenirii și țării tot ceea ce are mai de preț: capacitate, entuziasm, forță creatoare, putere de muncă, dragoste“.

Făcînd elogiul femeii virtuoaase, înțeleptul Solomon spune: „Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale. Ea face rost de lînă și de in și lucrează cu mîini harnice. Ea este ca o corabie de negoț; de departe își aduce pîinea. Ea își încinge mijlocul cu putere și își oțelește brațele. Vede că munca îi merge

bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Ea pune mîna pe furcă, și degetele ei țin fusul. Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu. Ea își face învelitori, are haine de in subțire și purpură. Ea este îmbrăcată cu tîrie și slavă, și rîde de ziua de mîine. Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sînt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mîncîcă pîinea lenevirii. Fiii ei se scoală, și o numesc fericită; bîr-

batul ei se scoală, și-i aduce laude zicînd: Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății“.

Și cînd în dimineața aceasta de început de primăvară, florile primăverii vor fi aduse sărbătoritelor, să nu uităm că bucuria succeselor obligă nu numai la menținerea succesului re-purtat, ci la extinderea lui, la creșterea și desăvîrșirea lor.

CUGETARI DESPRE IUBIRE!

— Un singur strigăt al urii... poate acoperi toate imnurile cerului.

— Trebuie să știm că iubirea este singura cale pentru a putea cunoaște fie pe Dumnezeu, fie pe om.

— Repet ce-am spus... că viața... este energia iubirii: Divină sau Umană.

— Inchei cu gîndul că — iubirea este totul... Moartea... nimic.

DESPRE UMILINȚĂ

(Urmare din pag. 2-a)

Totdeauna mândria se simte rănită și nu vrea să fie învățată de nimeni. Ea ar vrea să supună toată lumea, dar pe ea nimeni să n-o insulte. Nimeni să nu-i spună că ceea ce face nu este bine. Între creștini mândria lucrează mascată, de aceea a risipit pe cei mai buni urmași ai lui Hristos și deseori tot ea a introdus multe rele în suflet și în Biserică.

Nimic nu este mai izbitor și mai respingător, ca îngîmfarea și nerușinarea. Nu putem iubi pe omul care se laudă totdeauna, care vorbește bine numai de el și care este eroul propriei sale povestiri. Dimpotrivă, un om care se silește să ascundă meritul său, care scoate în plină lumină pe al altora, care nu vorbește decît puțin și o face cu modestie, un astfel de om face o impresie puternică asupra ascultătorilor săi și cîștigă dragostea și stima lor. „Nu știu ce va zice lumea despre lucrările mele, zicea Newton. Cît mă privește, îmi pare că eu n-am fost decît un copil care se juca pe marginea mării și care găsea cînd o cremene mai lucitoare, cînd un ac mai strălucitor, în timp ce marele ocean al adevărului se întindea neînțeleș înaintea mea“. De multe ori modestia este pentru merit ceea ce sînt umbrele pentru chipurile dintr-un tablou. Ea dă meritului puterea și relieful.

Creștinii n-ar trebui să uite niciodată că nimic nu mîhnește mai mult pe Dumnezeu și nu este mai primejdios pentru sufletul omenesc, decît mîndria

și înălțarea de sine. Dintre toate păcatele acesta este mai de plîns și cel mai greu de vindecat.

Acela care gîndește că are toate, care crede că este destul de bun și este mulțumit cu starea sa, nu caută să devină un părtaș al harului și neprihănirii lui Hristos. „Mîndria nu simte nici o nevoie și astfel ea închide inima în fața lui Hristos și a infinitelor binecuvîntări pe care El vine să le dea. În inima unei asemenea persoane nu este loc pentru Isus“.

Dacă totuși unii ar căuta să se prezinte umiliți numai de fața altora Domnul Hristos li se adresează cu un exemplu: „Voi să nu fiți ca fățarnicii că-

rora le place să facă rugăciuni pe la colțurile ulițelor spre a fi văzuți de oameni, adevărat vă spun că și-au luat răsplata“. „Degeaba mă cinstesc ei învățînd niște porunci omenești“ — vorbea El despre Fariseii și cărturarii zilelor Sale. Mulți ar putea să se smerească ca și Ahab, îmbrăcîndu-se în sac și cenușă, însă aceasta să nu dureze decît puțin timp așa cum a durat la împăratul israelit, și apoi să-și dea pe față adevăratul caracter.

E adevărat, că de multe ori buzele pot mărturisi o sărăcie cu Duhul pe care inima nu o cunoaște. Vorbînd lui Dumnezeu despre sărăcia noastră spi-

rituală, inima poate se mîndrește cu închipuirea că e umilită și se laudă cu propria-i dreptate. „Nu tot ce zboară se mîncă și nu tot ce scipește este aur“. Adesea sub o față smerită, se ascunde o inimă pătată.

„Doamne îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni sau chiar ca vameșul acesta“. E tocmai ceea ce este mai fals și mai ipocrit. Nu veșmintele prezintă umilința, nu declarațiile îi face reclama. Modestia lucrează tăcut în suflet ca și grăuntele semănat în pămînt și se înalță apoi încet ca un fir verde răspîndind prin floarea-i parfum îndestulător.

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“, și așa cum zice poetul : „E nespus de înșelătoare chiar în clipa cea mai sfîntă!“ Cînd zici că urci și ai ajuns unele culmi, de abia să vezi că ai coborît și cînd zici că ai detronat firea pămîntească, de abia să vezi că eul îți este suveran. Da, acesta este misterul luptelor sufletești pe care numai cei care înaintează pe genunchi în adîncă umilință pot să-l afle. „Am vîndut sînge nevinovat“, am călcat principiile fără ca inima să simtă tocmai ceea ce spune apostolul pierzării. „Cine v-a învățat să fugiți de mînia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră!“

Întreaga Biblie abundă de exemple de oameni mari care au atins cele mai înalte culmi ale umilinței și care au fost atît de modești încît merită să fie urmați. Ascultați vă rog cum

discută Abraam cu Domnul într-o împrejurare și cît de sincer se exprimă : „Iată am să vorbesc Domnului, eu care nu sînt decît praf și cenușă“. Apoi și nepoții acestui bătrîn patriarh sînt animați de același spirit. Iacob a zis Domnului : „Eu sînt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău ; căci am trecut Iordanul numai cu toiagul acesta și iată că acum fac două tabere“. De asemeni Iosif în fața Monarhului Egiptean, cînd acesta-i cerea tîlcuirea visului, zice : „Nu eu, ci Dumnezeu, este acela care va da răspuns prielnic lui Faraon“.

Cine sînt eu ca să scot pe Israel din Egipt, zicea Moise ? Eu sînt un om sărac și de puțină însemnătate, spunea David, cînd i se făcea oferta spre a fi ginerele lui Saul. „Vai de mine căci sînt un om cu buze necurate“, zicea Isaia, „și am văzut pe Domnul“. Iar David în captivitate punîndu-se pe aceeași treaptă cu poporul spunea : „Noi ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale“ ! O, cît de frumos se exprimă profetul Noului Testament cînd referindu-se la Domnul Hristos zice : „Eu nu sînt vrednic să-I desleg cureaua încălțămîntelor Lui. El trebuie să crească iar eu să mă micșorez“. La sfîrșitul coloanei acestor credincioși parcă intenționat și-a luat locul, natural că și statura îl încadra aici, cu ochii plini de lacrimi, cu sufletul plin de regrete Ap. Pavel, care din toată inima mărturisește : „O! adevă-

rat și cu totul vrednic de crezut este cuvîntul care zice : „Hristos a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși dintre care cel dintîi sînt eu“.

Toți aceia care au un simțămînt al mării lor sărăcii sufletești, care simt că nu au nimic bun în ei înșiși, pot afla neprihănirea și tăria privind la Isus. Simțămîntul lipsei și recunoașterea nimicniciei și păcătoșeniei noastre este prima condiție pentru a fi primiți de Dumnezeu. De ce însă s-a denaturat virtutea umilinței ? De ce noi care cîntăm : „suflete în praf te pleacă !“ ne lăsăm stăpîniți de firea pămîntească și plătim tribut mîndriei ? Pentru că nu am urmat exemplul lui Hristos.

Calea pe care a mers Hristos și apostolii este calea umilinței. Toți aceia care își dau seama că nu se pot mîntui singuri sînt cei care prețuiesc ajutorul pe care-l dă Hristos. Pe cel pe care-l iartă Hristos îl face mai întîi să se pocăiască, și Duhul Sfînt e cel care-l convinge de păcat. Ei văd că tot ce au făcut este amestecat cu iubire de sine și păcat și de aceea strigă ca și vameșul : „Dumnezeule ai milă de mine păcătosul !“

Cît de plăcute sînt sfaturile Sripturii care spun astfel : „Nimeni să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decît se cuvine. Nu umblați după lucruri deșarte ci rămîneți la cele smerite“. „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă ci în smerenie fiecare să privească pe altul, mai presus de

(Continuare în pag. 22-a)

Cînd trupul Domnului nostru Isus Hristos a fost coborît de pe crucea Golgotei, pentru toți cei care priveau scena aceasta, se părea că ultimul capitol al vieții Sale se închidea pentru totdeauna în chip tragic.

Mama Domnului Hristos, cîteva femei credincioase din Galileia, Ioan Apostolul, și vreo cîțiva ucenici din cei ce urmaseră pe Domnul și care au fost prezenți la scenele Golgotei, pășeau încet, triști și cu inima frîntă pe drumul întoarcerii lor spre casă. Mulțimea care venise la Golgota strigînd pe tot dru-

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat“.

Luca 24, 5—6.

mul „răstignește-l“... rîzînd și bătîndu-și joc de Cel ce abia se tîra pe drumul jertfei Sale, acum... în fața faptelor împlinite și a dezlănțuirii stihilor naturii, pășea pe străzile orașului avînd poate.., o notă de întristare în sufletul lor, dar pe deplin convinsă că nu va mai auzi nici odată, nici ei și nici copiii lor, nimic despre Isus din Nazaret. Credeau că se sfîrșise pentru totdeauna cu El.

Rănile fizice și îndeosebi cele sufletești primite de Domnul Isus în decursul judecății și crucificării Sale, giulgiul de înmormîntare ce cu multă iubire și durere a fost strîns în jurul corpului Său neînsuflețit, mormîntul cel nou în care a fost așezat, piatra cea masivă ce a fost rostogolită peste deschizătura mormîntului, sigiliul puterii așezat acolo cu intenția de a nu mai fi niciodată rupt, gar-

da militară romană pusă de strajă în jurul lui, toate acestea formau mijloace de a-i pune pentru totdeauna capăt.

Dis-de-dimineață, în acea primă zi a săptămînii, cîteva femei credincioase și pline de iubire, veniră la mormînt pregătite spre a unge trupul Celui care și în moarte le era scump. Lor, le era pregătită însă o surpriză puternică, dar... plăcută. Piatra cea mare era rostogolită de deasupra mormîntului de o forță nepămînteană, iar trupul Dom-

nului lor nu se mai afla acolo... Ele au fugit imediat pe străzile orașului îndreptîndu-se de dată aceasta spre casele ucenicilor, pentru a le înfățișa tabloul văzut de ele. Petru și Ioan, primul, apostolul care totdeauna era gata să se prindă de lucruri mari, lucruri care cereau curaj și perseverență, iar al doilea, ucenicul iubirii, amîndoi cu totul sceptici față de situația explicată, „cu sufletul la gură“, de sfintele femei, veniră să se convingă personal. Cu totul ne-

dumeriți, găsiră un mormânt gol, exact așa cum le povestise femeile. Iar îngerul pe care îl văzură femeile la intrarea în mormânt, au confirmat ceea ce... li se părea acum aproape imposibil: „Nu este aici, a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți, locul unde zăcea Domnul“ (Matei 28, 6). El trăiește!

Pentru noi creștinii, pentru cei ce cred cu adevărat în Isus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului; El este factorul cel mai sigur și hotărîtor pentru mîntuirea celor ce cred. El, pătrunde dincolo de veșnicile trecutului ale cerului înfinit, urmărindu-și traiectoria slavei și gloriei Sale, spre veșnicile fără de sfîrșit ale viitorului ce ne stă înaintea. Pentru noi, pentru ochii credinței, aceste lucruri depășesc hotarul mitului și legendei și... își găsește locul în credință. Domnul nostru Isus Hristos a trăit în primul secol al erei creștine.

Cunoaștem timpul cînd a trăit El, și ne este cunoscut și locul nașterii Sale — în Betleem, un orașel cunoscut în geografia Palestinei și care și astăzi este cunoscut și vizitat. Cunoaștem și locul unde și-a petrecut El tinerețea — în Nazaret. Multor persoane din acele timpuri care au avut vreo legătură cu viața și lucrarea sa, numele lor apar în scrierile profane. Irod cel mare, Irod Agripa, Salome, Pontius Pilat, Tiberiu Cezar, Gamaliel, Felix, Terțius.

De-a lungul veacurilor credința în El și în lucrările Lui, din partea celor credincioși, i-a liberat de povara păcatelor și a

adus la îndeplinire lucrarea cea minunată de transformare a vieții noastre — lucrarea nașterii din nou — lucrarea mîntuirii.

La sfîrșitul lucrării Sale, El muri. Cunoaștem multe, foarte multe detalii ale morții Sale. Noi știm ceea ce El a făcut mai înainte ca Iuda... să-l dea în mâinile mai marilor. Ne sînt cunoscute acuzațiile cele false ce au fost aduse împotriva Lui în timpul procesului, vorbele de batjocură și ocară pe care mulțimea I le aducea și tot ceea ce I se făcea pe drumul spre Golgota. Cunoaștem și cuvintele ce au ieșit de pe buzele Lui în timpul orelor de suferință. Știm de asemenea de cine, cum și unde a fost înmormîntat. Dar acum... mormîntul era gol. Și faptul acesta nu poate fi ignorat. Nici nu putem scăpa de concluzia ce se impune cu privire la cele ce s-au petrecut în spațiul cel mic al mormîntului, în dimineața învierii.

În decursul timpului, începînd chiar din ziua învierii, mulți au căutat să prezinte cu totul altfel evenimentul învierii.

Iată ce spuneau preoții cei mai de seamă despre evenimentul acesta: „Aceștia s-au adunat împreună cu bătrînii; au ținut sfat, au dat ostașilor mulți bani, și le-au zis: 'Spuneți așa: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe cînd dormeam noi, și L-au furat“'. Mat. 28. 12—13. Alții au găsit o explicație mult mai simplă și anume, că femeile au uitat locul îngropării Domnului lor și s-au dus la un alt mormînt... care era gol, deși nu știu cum s-ar putea ca Iosif din Ari-

mateea să nu cunoască locul mormîntului său. Apoi s-ar putea oare ca două, trei, sau mai multe persoane să uite toți deodată locul unde și-au îngropat numai cu puțin timp înainte pe cineva scump lor?

Ba au fost alții care au mers pînă acolo că au ținut a afirma că Iosif din Arimateea s-a răzgîndit și a mutat trupul Domnului în altă parte, pentru a avea mormîntul lui liber. „Deși faptul acesta — dacă era un adevăr — ar fi scutit pe Farisei de a mai da „mari sume de bani“ soldaților, și ar fi făcut cunoscut lucrul acesta. Deși nu se poate da o explicație nici atitudinii lui Iosif, care cu un mare risc pentru el s-a dus de a cerut trupul lui Isus, l-a îngropat, pentru ca imediat după aceea să se răzgîndească. Lucrul acesta nu-L putea face fără avizul autorității Iudaice, pentru că piatra mormîntului era sigilată.

În ziua Cincizecimii Apostolul Petru nu a vorbit mulțimii ca un om care știa că proclamă o minciună, ci ca unul care era conștient de faptul, că Domnul Isus Hristos, scumpul lor învățător, înviase din morți. Aceasta a constituit puterea cea mare a zilei Cincizecimii. Adevărul despre învierea Domnului Hristos s-a înscris în crezurile bisericilor creștine, a înălțat pe cei credincioși și a adus speranța mîntuirii tuturor celor ce cred.

Cînd Maestrul divin a ieșit biruitor din îmbrățișarea cea rece a mormîntului, El nu și-a părăsit ucenicii pradă speculațiilor și incertitudinii. Nicidecum. El li S-a descoperit în

mod vizil și destul de des ; S-a descoperit femeilor, chiar la mormînt în dimineața învierii, iar mai tîrziu numai Mariei Magdalena, lui Simon Petru, dar în după amiaza aceleiași zile, celor doi ucenici pe drumul spre Emaus. Noaptea se arată ucenicilor în camera de sus. După opt zile probabil în aceeași cameră, El a stat în mijlocul lor, și le-a spus „Pace vouă“. După această descoperire Toma a putut să exclame : „Domnul meu și Dumnezeuul meu“ (Ioan 20, 28). Cîteva zile mai tîrziu El a săvîrșit o minune în favoarea cîtorva ucenici într-o dimineață pe marea Galileii. El a fost văzut de mai mult de cinci sute într-o singură dată. Apoi ucenicii au fost martori ai înălțării Sale glorioase.

În tot decursul acestor ocaziuni, cei favorizați, au vorbit cu El, L-au atins și au prînzit împreună. Mîntuitorul Cel înviat a mers, a vorbit, a mîncat, a deschis Scripturile, a pregătit un foc pentru prepararea dejunului și și-a arătat rănile pricinuite de cuiele bătute în membrele Sale.

Invierea cea glorioasă a Domnului Hristos a pus pecetea certitudinii pe tot ceea ce El a spus că este. Fiu al lui Dumnezeu în trup omenesc, trăind o viață de săvîrșită pentru noi, luînd asupra Sa toată vina noastră, plătind vina păcatelor noastre și murind moartea noastră (în locul nostru), pentru că la rîndu-ne noi să putem căpăta veșnicia. Invierea Sa întărește de asemenea faptul că toate cuvîn-

tele Lui au fost și sînt drepte și adevărate. El a făcut și unele afirmații deosebite : „despre pre-existența Sa ; faptul că El a venit de la Tatăl de sus ; El este singura cale spre a ajunge la Tatăl ; sîngele Lui a fost vărsat spre iertarea păcatelor. Numai prin El se poate obține nemurirea ; în numele Său putem avea intrare la Tatăl, prin rugăciune ; și faptul că Duhul Sfînt va veni în locul Lui spre a fi cu cei credincioși pînă la sfîrșit. Ca un Hristos viu, El va ține Marele nostru Mare Preot spre a mijloci pentru noi în fața tronului Tatălui Său ; El afirmă că are putere asupra morții și că într-o zi El va veni în slavă ca să aducă la viață pe cei morți și a lua pe cei ce sînt ai Lui, spre a fi pururi cu El“.

Iată aceasta însemna pentru Marele Apostol al neamurilor învierea Domnului Hristos, așa cum reiese din epistola sa către

Romani, cînd el spune că Domnul Hristos a fost „în ceea ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților ; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru“. (Rom. 1, 4). Lucrul acesta a dat putere tuturor celor ce cred. El a avut efecte transformatoare asupra ucenicilor Săi, liberîndu-i de povara îndoielilor, transformînd acești oameni în slujitori ai lui Dumnezeu plini de curaj și putere divină. Ei au fost totdeauna gata să confirme faptul învierii Domnului lor. Ei au spus : „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ceea ce am văzut și auzit“. Fapt. 4, 20.

Evenimentul învierii amintit de 104 ori în Noul Testament, a devenit învățătura principală a primei biserici — învățătura de bază a creștinismului.

Invierea Domnului nostru Isus Hristos formează pentru noi cei credincioși, temelia credinței și nădejzii în învierea din morți. Sf. Apostol Pavel spune în 1 Tesaloniceni 4, 13—18 :

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.

„Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“.

De aceea am putut spune plini de încredere : „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți sîntem martori ai Lui“. (Fapt. 2, 32). Da în adevăr „El a înviat“.

D. POPA

MAREȚIA FERICIRII!

„Fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora“. Filip. 2, 3.4.

Eram într-o zi pe aeroport și priveam un avion mare ce-și făcea „încălzirea“ „la cale“, în sunele puternic al motoarelor. Deodată mă simții atins ușor, și cineva îmi spuse în ureche: „Cîntă frumos, nu-i așa?“

— Cine să cînte?!

— Ei! asta-i bună! Nu auziți cît de frumos cîntă motoarele, cît de minunat! Ce măreață este fericirea să auzi această încîntare de cînt.

Și întorcîndu-mi privirea mai atent spre cel ce-mi vorbea, văzui o figură cu adevărat plină de fericire, niște ochi scînteietori plini de o lumină lăuntrică strălucitoare, o făptură învăluită pe drept cuvînt într-o măreție a fericirii.

— Dar nu a fost așa de ușor... ceva nu mergea bine... bătea un pic la motor. Însă auziți-l acum... cîntă. Poate să-și ia zborul; sînt sigur de el.

Și cel ce îmi vorbise despre măreția fericirii de a auzi că motoarele cîntă în armonie deplină, se îndepărtă, salutîndu-mă... Era un mecanic de pe

aeroport... Iar eu rămăsei cu gîndul dus departe, prins de aceste două cuvinte: măreția fericirii.

Fericirea... dorința, năzuința, ținta de atins și de păstrat, spre care alergăm cu toții pe bună dreptate, este la îndemîna oricui. Dacă o vom atinge sau nu, depinde de calea pe care am urmat-o întru dobîndirea ei, căci nu orice etichetare de „fericire“ dovedește că în adevăr și este aceea ce pretinde a fi.

Un creștin ar putea numi fericire dorința de acaparare, de dominare. Dar această amăgire de sine, nu este cîtuși de puțin fericire, ci numai un egoism vanitos.

Dar cît de departe sînt toate acestea de ceea ce cu adevărat este fericire, în deplinul înțeles al cuvîntului. Căci fericirea nu este un vîrf de Everest, dominator prin înălțimea lui, peste toți și peste toate, nici o cascadă

ori un puhoi năvalnic, nimicitor în calea sa. Ea este acel su-sur dulce, acea adiere plăcută și plină de mirezme îmbătătoare ce umple de bucurie totul în preajmă. Fericirea este o rezultată a unei viețuiri de a face pe cît mai mulți fericiți, a se simți bine și bucuroși de pe urma legăturilor cu tine. Fericirea personală este acel mănunchi de flori de culori măiestre și de parfum ales, fiecare floare înfățișînd o pricină de fericire ce ai adus-o în viața fratelui și aproapelui tău. Este nardul atît de dorit de respirat. Este mulțumita odihnă a trăirii datoriei împlinite.

Și în adevăr avea deplină dreptate mecanicul de pe aeroport, căci există o măreție a fericirii în a ști că ceea ce ai făcut, datoria ce ți-ai îndeplinit-o cu toată conștiinciozitatea, va fi pricină de încîntare, de cînt, a celor pentru care ai săvîrșit-o. S-ar putea, ca și în cazul avionului să nu fie chiar așa de ușor a repara acel „pic de bătaie la motor“. Dar cît de cu temei i-a fost măreția fe-

ricirii cînd, cu mulțumirea deplinei datorii împlinite a putut spune: „Poate să-și ia zborul, sînt sigur de el“.

Îmi spunea cîndva un mecanic că în goana de fulger a trenului, urechea lui era atentă să prindă dacă vreo roată are „o bătaie“ dacă nu cumva „cîntecul roților“, cum spunea el, este deranjat și astfel să fie turburată în vreun fel liniștea și fericirea călătorilor.

Cu cîtă bucurie, cît de fericiți coborîm din tren sau avion, mulțumiți de călătoria făcută, însă cît de puțini dintre noi își întorc capul spre mecanic sau pilot să-l salute, să-i strîngă mîna și să-i mulțumească pentru grija ce a avut-o de ei în tot drumul și i-a adus cu bine, fericind pe cei dragi ai lor. Mecanicul însă, cu capul plecat, privește în lungul peronului și-rul de călători ce se perindă prin fața lui și este fericit de fericirea lor. Aceasta este de fapt singura cale și anume: fericind pe alții poți culege din plin fericirea.

Cît de frumos ilustrează acest lucru înțeleptul Solomon cînd arată calea prin care o soție, „femeia cinstită, cea mai de preț decît mărgăritarele“ își cucerește fericirea. Dar să lăsăm loc descrierii lui Solomon:

„Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsuri de venituri. Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale. Ea face rost de lînă și de in, și lucrează cu mîini harnice... Ea se scoală cînd încă este noapte, și dă hrană casei sale, și împarte lucrurile de peste zi... Ea își încinge mijlocul cu putere și își oțelește brațele. Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Ea pune mîna pe furcă, și degetele ei țîn fusul. Ea își întinde mîna

către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit. Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu. Ea își face învelitori, are haine de in subțire și purpură. Bărbatul ei este bine văzut la porți cînd șade cu bătrînii țării... Ea este îmbrăcată cu țarie și slavă, și rîde de ziua de mîine. Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sînt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănîncă pîinea lenevirii“.

Și ca urmare a vieții ei de hărnicie, de cinste, de urmărire a binelui și fericirii celor ai casei ei, ca rod al cuvintelor ei plăcute și pline de înțelepciune, toate rezumîndu-se în cuvintele: „Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănîncă pîinea lenevirii“, Solomon arată încununarea acestui capăt de cale al ei, spunînd: „Fiii ei se scoală, și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude zicînd: Multe fete au o purtare cinstită; dar tu le întreci pe toate“. Prov. 31, 10—29.

Iată deci calea fericirii!

Creștine, nu te rezuma numai la a căuta fericirea, căci niciodată ea nu va putea fi găsită doar căutînd-o. Împlinește-ți datoria. Credințioșia să carac-

terizeze toate faptele tale, și numai așa o vei găsi, căci fericirea se culege fericind pe alții.

„Ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel: Mat. 7, 12. Rezultate binecuvîntate se vor arăta ca rod al unei asemenea umblări. „Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura“. Marcu 4, 24. Iată motive puternice care trebuie să ne silească a ne iubi unul pe altul cu o inimă curată și caldă. Hristos este exemplul nostru. El umbla făcînd binele. El trăi spre a face fericiți pe alții. Nouă nu ni se cere să facem pentru noi ceea ce am dori ca alții să ne facă nouă; noi trebuie să facem altora aceea ce dorim ca ei să ne facă nouă în asemenea împrejurări. Măsura pe care o măsurăm ne este totdeauna măsurată înapoi“.

„Cei care, pe cît le este cu putință, se prind în lucrarea de a face bine altora dovedindu-le practic interesul față de ei, nu numai că ușurează durerile vieții omenești ajutîndu-i să-și poarte sarcinile dar în același timp contribuie în mare măsură la propria lor sănătate

sufletească și trupească. A face binele este o lucrare ce folosește atât celui care o săvârșește cât și primitorului. Mulțumirea pe care o vei realiza prin făptuirea binelui, te va ajuta în mare măsură să-ți refaci vigoarea". Apostolul Vechiului Testament, Isaia, arăta și el că Domnul Isus, văzînd mulțimea celor mîntuiți, ca urmare a jertfei Sale pe Golgota, „după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va îndreptăți pe mulți oameni după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor... se va sătura de fericire". Is. 53, 10.11.

Aproape de fiecare dintre noi este fericirea ; și cuvintele înțeleptului Solomon arată fiecărui creștin căminul ca primul loc în care această fericire se durează, cu reflexele ei minunate în viața din afară, în societate. Soție, bărbat, copii, prinși cu toții în întrecerea de a face unul pe celălalt fericit, fericindu-se personal.

Se socotește de multe ori că fericirea poate fi atinsă numai prin cine știe ce fapte de eroism, mari. Dar orice este mare, nu trebuie uitat că este alcătuit din particule, și acestea alcătuiesc totul și-i dau caracterul, coloritul, frumusețea. De felul cum vor fi lucrate micile, neînsemnatele piese va depinde zborul rachetei în lumea de stele și fericirea celui ce a conceput-o.

Neglijarea lucrurilor mărunte, a fleacurilor, otrăvește fericirea vieții. O credincioasă împlinire a lucrurilor mărunte,

alcătuiește totalitatea fericirii ce urmează a fi atinsă în viața aceasta. Se socotesc mici, neînsemnate, o mulțime de „fleacuri" care își cer împlinirea în căminul tău creștine, dar aceste „fleacuri" pot fi pricină de fericire sau să otrăvească viața. Și atunci, dacă creștinul își dorește fericirea, să se prindă la împlinirea lor cu voioșie, să se deprindă a vedea în cămin ce poate face, fie acel lucru cât de micuț, spre a aduce cuiva o bucurie, sau a-l feri de o întristare. Și făcînd astfel, va transpune această deprindere la locul său de muncă, în marea obște.

Și mai este demn de luat aminte că între lucrurile pe care înțeleptul Solomon le amintește ca urmăriri cu grijă de acea soție creștină în vederea atingerii fericirii este și aceea că „ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei" deci nu a altuia, a vecinei sale. Nu casa altuia este preocuparea ei s-o judece, s-o vorbească în chip și fel, să-și plece urechea la birfelile față de vecini, ci ea este ocupată neconștient, veghind ca cele din căminul ei să meargă bine și ca urmare este atât de preocupată de cele din căminul ei încît „nu mămîncă piinea lenevirii". Cuvintele lui Solomon nu au nici un sens de închidere egoistă, ci numai acela de îndemnare ca să nu se plece urechea la birfelile față de vecini, făcînd din aceasta o preocupare păgubitoare unei armonii și conviețuirii fericite cu toți dimprejur.

Dar iată că înțeleptul Solomon ține să amintească și faptul că creștinul care vrea să fie fericit mai trebuie să ia aminte și la ceea ce vorbește. „Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățăturile plăcute îi sînt pe limbă".

„Amîndoi trebuie să vă stăpîniți limba și să rețineți multe lucruri pe care le exprimați. Primul lucru rău este cugetarea ; apoi cuvintele rele. Dar voi lăsați nefăcută lucrarea de cultivarea iubirii, a considerației și respectului față de altul. Stimati-vă cu bunătate simțimintele unul altuia, și căutați să păziți cu sfințenie fericirea celui alt".

O vorbă !... o simplă vorbă ! ar putea spune cineva, deși numai el singur știe ce a pus în ea : venin de aspidă sau nard plăcut mirositor.

Am stat noi totdeauna să cîntărim fiecare vorbă, fiecare cuvînt ; căci fiecare își are o greutate specifică a sa, își are o forță de impresionare, de influență. Și apoi dacă la aceasta se mai adaugă tonul în care este spus, coloritul ce i se dă, mimica ce însoțește exprimarea acelei vorbe, momentul în care este rostită acea vorbă, uneori tot veninul de aspidă ce este turnat într-o singură vorbă cu intenția de a-și atinge scopul de dărîmăre, ne dăm seama că în acest caz nu este vorba de o simplă vorbă, ci de un ansamblu de elemente ce se unesc în acea rostire ce cade ca un trăsnet. Sau invers, un singur cuvînt cuprinzător a tuturor elementelor de bucurie, de în-

curajare, pline de parfum de nard, devine o pricină de nemărginită fericire. Căci vorbele, cuvintele noastre nu sînt doar o înșirare de litere moarte; nu nicidecum, ci diferitele combinații de litere sau sunete date la iveală, exprimate, emană o forță cu o putere de radiație ce poate fi spre fericirea sau nenorocirea celui către care se îndreaptă.

Cuvîntul, vorba, nu este o simplă joacă în vârful penei celui ce îl scrie, sau a limbii celui ce îl rostește. El cuprinde în sine înțelesuri, rosturi, factori determinativi de acțiune. El este forța lucrătoare în afară a gândirii, o forță plămăditoare de fapte. Și atunci, dîndu-ne seama de marea însemnătate a rostirii cuvîntelor, cît de atenți ar trebui să fim în vorbire. „Voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelepte“, spunea apostolul Pavel, învățînd pe Corinteni grija pe care trebuie să o aibă în rostirea cuvîntelor; căci în adevăr „moartea și viața stau în puterea limbii“.

Am avut ocazia să privesc pe maeștrii zețării, ale căror degete aleargă fugare prin căsuțe de litere și iau de aici un semn grafic, de dincolo un altul și alcătuiesc cuvinte care puse laolaltă vin să închege gînduri, ce să insuflă pe mulți la fapte mari și nobile.

La fel cum este și cu figura omului. Nu i se cere mai multă sforțare a arăta o față veselă, fericită, decît pentru una mohorîtă, descurajatoare. Totul depinde cum folosești mușchii feței, în ce sens. Oboseala este aceeași.

Și atunci de ce nu am face din litere combinații care să dea la iveală numai cuvinte ce să înaripeze pe cel ce le citește sau le aude, spre idealurile cele mai frumoase spre bine și propășire, și de ce nu am folosi mușchii feței sau ai frunții în așa chip încît să alcătuiască o figură inspiratoare de încredere în viitor, de curaj și avînt, răspînditoare de fericire în jur?

Cît de frumos prezintă apostolul Pavel această conduită a vieții creștinului de a ști să aleagă și să combine literile încît din viață să alcătuiască o fericire pentru el, pentru familia lui cît și pentru societatea în mijlocul căreia trebuie să trăiască spre a se face de folos și a fericii: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească“. Filip. 4, 8.

Gelozia sau bănuiala rea, iată o rădăcină ce lăstărește atîtea cuvinte care rostite de o limbă grăbită și plină de patimă, poate pricinui un rău pe care pocăința unei vieți întregi nu îl poate repara. Căci „cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii“, spune înțeleptul Solomon, adăugînd apoi că „moartea și viața sînt în puterea limbii“. Prov. 12, 18; 18, 21.

„Căutați să păziți cu sfîntenie fericirea altuia“, se spune fiecărui creștin. „În cinste, fiecărui să dea întîietate altuia“, spunea apostolul Pavel creștinilor de pe vremuri și ne spune și nouă azi. Rom. 12, 10. Dacă pe acest „altul“ l-am vorbi de

bine, l-am sprijini să se ridice cît mai sus, ne-am bucura de succesul lui, cît mult bine și fericire s-ar revărsa asupra-ne. În această exprimare „altuia“ apostolul Pavel cuprinde pe fiecare, la fel cum Petru își încheie scara dezvoltării simțămîntului creștin prin culminarea cu „iubirea de oameni“, toți laolaltă, fără deosebire.

Mergeam într-o zi în urma unei mame însoțită de un pionier; și la ureche mi-a venit următoarea convorbire:

— De ce ai întîrziat atîta, Nicușor? M-ai făcut să-mi las treburile și să vin să te caut.

— Păi să vezi, mămicuțo! Ionică nu prea o scoate la socoteală cu aritmetica, și am rămas să-i arăt puțin. Acum merge... Mîine poate îl ascultă... Știi că face parte din grupa noastră! Strașnic vreau să ia un zece... și atunci voi fi fericit!

„Și atunci voi fi fericit“ îmi răsună ca un ecou în ureche în tot restul zilei. „Atunci cînd Ionică, prietenul meu, cel ce stă în bancă cu mine, va fi fericit, încununat cu deplin succes, atunci voi fi și eu fericit a vrut să spună Nicușor măicuței lui“ mi se țîlcuiau în minte cuvintele pionierului, deschizător spre drum al fericirii.

Într-adevăr, Nicușor ținea la colegul său. A rămas cu el, dar nu ca un mut, să-l vadă cum o scoate la capăt singur. Nicidecum! Nicușor i-a lămurit țîlcul cifrelor și al semnelor matematice, și ca rezultat al felului vorbirii lui era sigur că Ionică a înțeles în așa fel încît a doua zi cînd urma să fie ascultat va ști așa încît să ia „un zece“... și Nicușor „atunci va fi fericit“.

(Continuare în pag. 19)

In ziua de 16 martie 1964, a adormit în Domnul, fratele Vlad Mocanu, pastor-pensionar al Cultului A.Z.S. din țara noastră.

Născut la 22 mai 1890 în Comuna Nicoleşti, Raionul R. Sărat, Regiunea Ploiești, fratele Vlad Mocanu, primește credința adventă în anul 1909 fiind botezat după ritualul Bisericii noastre la 12 iunie 1910 în București.

La 15 noiembrie 1921, este chemat în cadrul slujbașilor Bisericii Adventiste din țara noastră, activînd ca secretar de birou la Uniune, în cadrul editurii Cultului și apoi în lucrarea de pastorație.

În anul 1928 este întărit ca pastor al Bisericii noastre, activînd în această calitate în diferite districte din Regiunea Muntenia.

Între anii 1933—1941 servește în calitate de președinte al Conferințelor Muntenia și Oltenia-Banat.

După cel de al doilea război mondial, fratele Vlad Mocanu activează ca pastor al Comunităților Grand, Bucureștii Noi, Belu, Rond și Ștefan Vodă; ca președinte al Conferinței Muntenia și apoi casier și consilier cu atribuțiuni de reprezentare a președintelui Uniunii, iar în 1953 în urma încetării din viață a fratelui P. P. Paulini, este Consilier. La data de 1 octombrie 1956 iese din cadrele active ale Bisericii, devenind pastor-pensionar al Cultului A.Z.S. din țara noastră. Ca toți slujbași Evangheliei, deși pensionar, a fost totdeauna prezent în mijlocul lucrării, activînd un timp ca prezbiter al Comunității Labirint.

O suferință nemiloasă l-a legat mult timp de patul suferinței; dar a rămas încrezător și plin de nădejde în făgăduințele Cerului, pe care le-a iubit în toată viața Sa. Firul vieții sale se curmă pe data de 16. III. 1964 și pe data de 18 martie este condus de cei ce l-au cunoscut, pe ultimul său drum.

În cuvîntul rostit la domiciliul celui dispărut fr. C. Alexe, președintele Conferinței Muntenia, a scos în evidență activitatea dispărutului. La mormînt fr. I. Tachici, secretarul Uniunii, a prezentat cîteva date biografice cu privire la fr. Vlad Mocanu, iar fr. P. Crișan, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. a prezentat Cuvîntul mîngîierii Sf. Scripturi, pentru aceste ocaziuni dureroase și a adus un ultim omagiu celui dispărut, din partea Comitetului Uniunii de Conferințe, al cărui membru a fost ani de zile.

Cei prezenți și familia îndurerată au fost mîngîiați de speranța revederii cu toți cei scumpi, la marea înviere a dreptilor.

Sfîrșit

CÎNTEC DE

Curg clipele tăcute-
Stă ceru-nmărmuri
Un zîmbet s-a opri
Și s-a deschis în fa

★

Curg clipele plîngi
Privind răscrucea-a
Și cad lovînd în pi
În lutul despărțirii

Dar lacrimile-aceste
În flori își schimbă
În florile speranței
Spre cerul luminos

DESPĂRTIRE

um...
privind pământul;
din drum
lui mormântul.

în noi,
asta-n fiecare
ot ca niște ploi
are doare.

care cresc
gomotul căderii,
e zîmbesc
l revederii.

Zorii zilei de 18 martie a. c. au fost îndoliați de vestea cea dureroasă a încetării din viață a fratelui Mihail Manea. Deși n-a surprins — pentru că o boală ce nu iartă îl țintuise pe patul de suferințe — ea a produs totuși o puternică consternare printre toți frații și colaboratorii săi.

Încă un slujitor al Evangheliei și-a încheiat lucrarea. Încă un discipol al scumpului nostru Mîntuitor a ascultat cuvîntul plin de nădejde al lui Dumnezeu: „Iar tu... robul și slujitorul meu scump... tu, du-te; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfîrșitul zilelor“.

Ar fi vrut să mai întîrzie în mijlocul nostru. Ar fi voit să mai vadă covorul minunat și multicolor al florilor... să simtă boarea primăverii... A cerut aceasta... dar a înțeles cuvîntul divin: „Destul... nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta“. Ca întotdeauna... și-a plecat capul, a înțeles voința divină, a întins cu hotărîre mîna sa... „fără nici un pic de emoție“, cum s-a exprimat în viață, și a primit paharul pregătitor al suferințelor, pe care l-a băut pînă la fund, fără murmur și fără șovăire, ci mulțumind și binecuvîntînd pe Dumnezeu pentru această fa-voare.

Era o zi rece și friguroasă de iarnă, la sfîrșitul secolului trecut, cînd la 21 decembrie 1898, vede lumina zilei în comuna Ciupercenii-Vechi, raionul Calafat, Reg. Craiova.

Dintr-o familie modestă de truditori ai pămîntului, a învă-

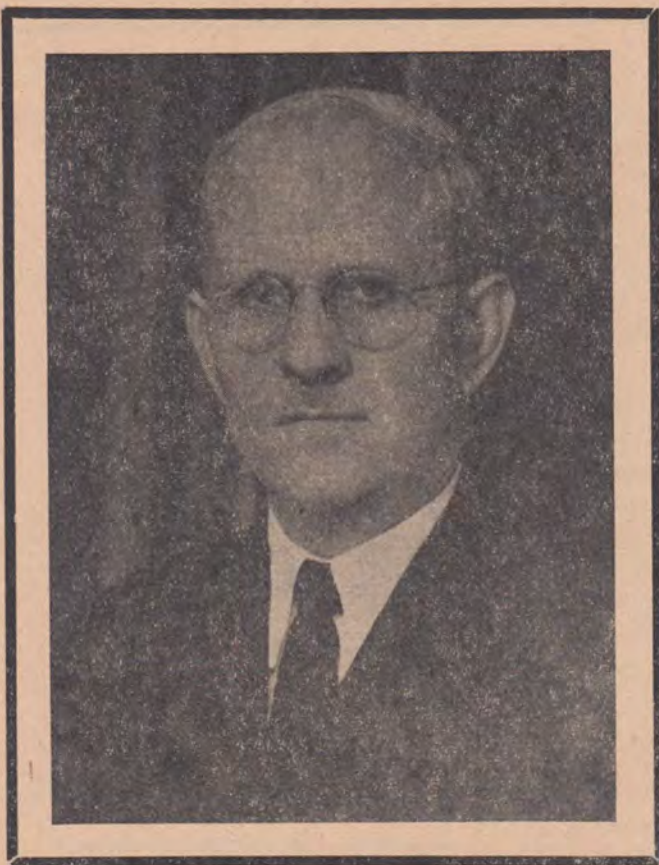
țat de mic să poarte poverile vieții fără murmur și cu conștiința aportului ce i se cerea să-l aducă pentru ajutorarea unei familii cu șase copii.

Copilăria decurgea liniștită și repede. În ochii lui mari în care se reflecta albastrul cel nemărginit al cerului, cei care-l cunoșteau mai deaproape puteau citi delicatetea deosebită a unui suflet bun, care se reliefa într-o fire liniștită, meditativă și o voce blîndă, cuceritoare.

Fire practică, își disciplinează voința, căutînd a face ceva cu mîinile lui, calificîndu-se asemenea Domnului și Mîntuitorului său — într-o meserie, pe care avea să o practice pînă la satisfacerea serviciului militar.

În perioada aceasta intervine în viața sa o experiență ce va da un răspuns problemelor sufletești ce-l frămîntau, va răspunde năzuințelor sufletului său, și va da un țel nou și o țintă nouă vieții sale. E cuprins de dorul asemănării cu Hristos. Se apropie de Mîntuitorul său cu toată ființa sa, și-I făgăduiește nu numai ascultare, dar și întreaga sa viață. Drept rezultat, anul 1922 îl găsește în rîndurile slujitorilor Bisericii Advente, și anume, ca pastor ajutor la Craiova, unde activează timp de 2 ani.

Anii 1924—1927, au constituit pentru cel dispărut, ceea ce constituie pentru caravana însetată și obosită, răcoarea și izvorul unei oaze în deșert. Sint anii cînd printre ferestrele azurii ale sufletului său, pătrundea lumina cerului, a Cuvîntului divin. Ani de revelațiuni, ani de consacrare, de hotărîri. Ani în care în ochii săi albaștri și pro-

funzi, descifrează plini de încântare tainele Scripturii. Studiază ca elev al Seminarului Teologic A.Z.S.

După terminarea studiilor este chemat a activa ca profesor la Seminarul nostru Teologic. Aici depune o activitate neobosită. Profesor și preceptor, își dedică viața creșterii cadrelor pastorale ale lucrării din țara noastră. În cuvintele rostite pe patul suferinței sale, își aducea cu drag aminte de aceste ocaziuni. În imaginația și dorința sufletului său, îmbrățișa pe toți slujitorii lui Dumnezeu, la a căror pregătire a contribuit și el după măsura darului dat lui de Dumnezeu. În anul 1936 este numit Director al Seminarului Teologic Adventist, funcție în care rămâne numai un an, deoarece în anul 1937, conform hotărârii comitetului Uniunii,

este numit președinte al Conferinței Muntenia.

23 decembrie 1928 ; este data când tânărul profesor al Seminarului nostru, aflat atunci la Diciosinmartin (Tîrnăveni), se căsătorește cu sora Lucreția Țîșler, înjghebînd un cămin creștin, care timp de 36 de ani a fost locul experiențelor, al cizelării, al bucuriilor și al creșterii. Anii 1930 ianuarie 4 ; 1932 iulie 9 ; și 1941 decembrie 7, sînt cele trei date cînd căminul lor a fost înfrumusețat, completat cu trei noi lăstare. Noi experiențe, noi bucurii, noi obligații. Lucia, Mihai și Liviu. Multe sacrificii ; multe speranțe ; multe rugăciuni.

După trecerea pustiitorului război mondial, al doilea, în anul 1948 este mutat la Craiova, ca președinte al Conferinței Oltenia-Banat, în locul unde

cu 26 de ani în urmă și-a început ucenicia pe ogorul Evangheliei. În anul 1953 revine la București ca președinte al Conferinței Muntenia, iar în urma morții regretatului nostru frate Gh. Stănică, îi urmează acestuia în postul de secretar al Uniunii de Conferințe A.Z.S.

După o întrerupere de 18 ani, în iulie 1955, ajunge din nou profesor al Seminarului Teologic, loc unde se simțea în mod deosebit „acasă”. După data de 4 septembrie 1958, este numit Director al Seminarului Teologic A.Z.S. și consilier al Uniunii, post ce-l ocupă pînă în februarie 1962, cînd iese din cadrele active ale Bisericii, devenind pastor pensionar al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din R. P. R. Deși avea nevoie de odihnă și avea dreptul la ea, firea activă și doritoarele de lucru, activează în comunitatea Popa Tatu, al cărei prezider a fost pînă în ultimele sale clipe. O boală cruntă și nemiloasă îl răpește familiei și Bisericii, în zorii zilei de 18 martie a.c. în vîrstă de aproape 66 de ani.

Corpul său neînsufletit a fost depus la capela cimitirului Belu din București unde sîmbătă 21 martie a avut loc înmormîntarea.

Cuvîntul mîngîierii a fost rostit la capelă de Fr. Pavel Crișan președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Cîteva date biografice ale celui dispărut au fost prezentate de fr. D. Popa, iar un ultim gînd a fost rostit la mormînt de fr. C. Alexe, președintele Conferinței Muntenia.

Comitetul Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Republica Populară Romînă

CINE ESTE MAI MARE ?

„În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus, și L-au întrebat : 'Cine este mai mare în Împărăția Cerurilor ?'“ Mat. 18, 1.

Una dintre problemele însemnate ale bisericii, care a frământat existența ei în decursul veacurilor, a fost și aceasta : „Cine este cel mai mare“. Această dorință după supremație, care se manifestă în biserică de pe pământ o găsim că s-a manifestat și în ceruri. Iată ce ni se spune, prin Cuvîntul relevant, despre acela care a fost începătorul și autorul acestei dorințe după supremație : „Tu ziceai în inima ta : 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu ; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei ; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'“. Is. 14, 13, 14.

Meditînd asupra acestei întrebări, cu siguranță că se nasc alte întrebări care ar suna astfel : Oare în biserică lui Hristos pe pământ să existe deosebire între membrii ei ? Oare și între urmașii Aceluia care a zis : „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“, să fie unii mai mari iar alții mai mici ? La aceste întrebări noi răspundem afirmativ, adică : da ! Există în biserică anumite grade și o anumită ierarhie.

Apostolul Pavel scria fraților veniți dintre evrei : „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu ; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului de viață și urmați-le credința“. „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele ; pentru ca să

poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos“. Evr. 13, 7, 17.

Noțiunea de „mare“ o găsim atît în Vechiul cit și în Noul Testament. Să luăm de pildă Preoția ; știm că erau preoți, dar era și Marele Preot, deci era unul mai mare, care avea prioritatea între preoți. Apostolul Petru scria despre Păstorul cel mare. Din cele amintite reiese clar că Dumnezeu recunoaște și aprobă ca în biserică unii să fie mai mari ; deci nu problema în sine este condamnată, ci felul prin care unii caută să ajungă mari. Am văzut că Dumnezeu recunoaște pe unii ca fiind mai mari aici în biserică de pe pământ, dar acest adevăr îl găsim și în cer, în biserică de sus. Acela care s-a răscolat împotriva cîrmuirii dumnezeiești și care a dorit să fie el cel mai mare, era cea mai înaltă Căpetenie ; era imediat după Domnul Hristos, dar procedeele sale erau nesfîntite. Căile prin care a căutat să ajungă și mai mare, erau cu totul opuse căilor lui Dumnezeu. Dar iată, că de atunci și pînă astăzi acest spirit s-a manifestat și se manifestă și în biserică de pe pământ. Acest spirit îl găsim și la ucenici.

Într-una din zile, ucenicii, s-au apropiat de Isus și l-au întrebat : „Cine este mai mare în Împărăția Cerurilor ?“ Ne surprinde felul cum au pus ei întrebarea. Care a fost autorul sau cine a pus această întrebare, nu ni se raportează ; tot ce știm este că ei se frământau cu această problemă. De data aceasta

ei abandonează latura pămîntească și abordează o nouă latură cu totul opusă celei dinții. Ei părăsesc pămîntul și vor ca să știe cine este mai mare în Împărăția Cerurilor. S-ar crede că aici pe pămînt s-a aranjat totul, deși găsim adesea, că ei, chiar în călătoriile lor zilnice, cînd erau fără Domnul Isus, se certau ca să știe — cine este cel mai mare. Marcu 9, 33, 34. Gîndul acesta îi obseda și ei se frământau mereu să știe cine va avea întîietate. Cu siguranță ap. Petru fiind mai bătrîn, pretindea că acest drept îi aparține lui. E posibil că cei mai tineri și-or fi adus aminte de cuvintele lui Elihu care zicea : „Eu îmi ziceam : Să vorbească bătrînețea, marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea, dar de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă pricepere. Nu vîrsta aduce înțelepciunea, nu bătrînețea te face în stare să judeci“. Iov. 32, 7—9. Lucrul acesta l-au și manifestat cei mai tineri, întrucît, într-una din zile au trimes pe mama lor la Isus să ceară, ca ei să fie mai mari în Împărăția Lui, unul să stea la stînga și altul la dreapta. Se poate admite că unii dintre ucenici, avînd o pregătire mai superioară, ca Matei vameșul sau Iuda, s-or fi gîndit că acest drept le aparține lor.

De data aceasta însă, am văzut, că ei părăsesc frământările lor de jos și vor să știe cine este cel mai mare în Împărăția Cerurilor. Răspunsul la această întrebare, credeau ei, va dezlega și problema lor. Nu putem trece cu vederea faptul că ucenicii

erau încă firești, iar Maistrul lor era venit din cer. Acest lucru l-a înțeles și Nicodim când a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător, venit de la Dumnezeu“; fapt care a făcut ca ucenicii să nu înțeleagă toate lucrurile așa ca Maistrul lor. Ba în anumite împrejurări ei au întâlnit multe antagonisme în cuvintele Domnului Isus, care apoi îi frământau mereu. Pentru unele cereau explicație imediat, iar pentru altele căutau răspunsul pe alte căi. În anumite împrejurări ei își ascundeau neștiința sau defectele atribuindu-le altora, dar prin care doreau să primească răspunsul pentru ei.

Prin întrebarea pusă de ucenici: „Cine este cel mai mare“, ei urmăreau nu atât de mult problema de sus ci cea de jos. De aceea Mîntuitorul le răspundea nu la întrebarea rostită ci la cea care îi frământa pe ei, dar pe care nu și-au exprimat-o prin cuvinte. Isus a luat un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor“. Pe ei îi preocupa gîndul cine să fie cel mai mare acolo, dar Domnul Isus le-a spus clar că cei care se ocupă cu asemenea gînduri nici nu vor intra acolo. Ei doreau să primească răspunsul potrivit dorințelor lor că anume, cine este mare aici acela va fi mare și acolo sus, deși acest lucru pare că e tocmai invers.

Deși lor li s-a spus clar cine va fi cel mai mare în Împărăția Cerurilor, totuși ei vin din nou și pun întrebarea: „Cine este cel mai mare în Împărăția Cerurilor?“ Ei doreau nu numai să ajungă sus, dar doreau ca acolo să fie și mari; și crezînd că cine este mai mare aici va fi mare și acolo, se luptau între ei după înțietate. Dar în frământarea lor Domnul Isus i-a chemat și le-a zis: „Oricare

va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru... pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“. Matei 20, 26, 28.

Iată Modelul nostru desăvîrșit! Iată unitatea de măsură spre care trebuie să tindem: „Pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. La starea de om mare, la înălțimea plinătății lui Hristos“. Efes. 4, 13.

El este Marele nostru Preot și Marele Păstor al oilor. Despre El citim că este blind și smerit cu inima. Deși Fiul lui Dumnezeu, „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume“. Fil. 2, 6—9.

Din cele amintite mai sus reiese clar care este calea și care sînt condițiile prin care cineva să fie mare. De aceea apostolul Pavel zicea: „Să aveți în voi gîndul care era și în Hristos Isus“.

Cel care vrea să fie mare, trebuie să fie slujitorul tuturor. Cel cu adevărat mare nu știe că este mare, căci cînd știe, nu mai este mare. Cel mare este smerit, și datorită acestui fapt ajunge mare. Trebuie să amintim și cele spuse de apostolul Pavel cînd zice: „Nimeni nu-și ia cîntea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu“. Evr. 5, 4.

Samuel spunea lui Saul: „Cînd erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Izrael?“ 1 Sam. 15, 17. Deci Saul cînd era mic a ajuns mare. Dar cum era el mic, cînd știm bine că el era cel mai

mare dintre toți copiii lui Izrael? 1 Sam. 9, 2. Dar nu despre această micime se vorbește aici. El se vedea mic în ochii lui, și cînd a auzit că el este ales să fie căpetenia semințiilor lui Izrael, s-a socotit prea mic pentru această mare răspundere, de aceea a fugit și s-a ascuns, și încă între vase.

Dar Saul la ora aceea era mic și din alt punct de vedere, întrucît ni se spune că atunci cînd a fost ales să fie căpetenia lui Izrael unii l-au vorbit de rău, dar el s-a făcut că nu-i aude. Era mic, dar era mare ca să nu coboare în praful celor care vorbesc de rău, iar Mîntuitorul a urcat cele mai înalte trepte ale mării prin faptul că s-a rugat pentru cei care L-au răstignit.

Să privim spre Modelul nostru. Să fim mici înaintea lui Dumnezeu și în ochii noștri, dar să fim mari după cum a spus marele nostru cugetător Vlahuță: „mari și puternici în ceasurile grele, mai ales în ceasurile grele“.

Să fim mici în noi înșine, făcînd lucrarea la care am fost chemați, dorind după lucruri mari, bune și plăcute lui Dumnezeu. „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un cîștig mîrșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpîni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcîndu-vă pilde turmei. Și cînd se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei. Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrîni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mîna tare a lui Dumnezeu pentru ca, la vremea Lui El să vă înalțe“. 1 Petru 5, 2—6.

PASTOR : PETRE V. CAZAN

● INVIEREA ● FIULUI ● VĂDUVEI ● DIN ● NAIN!

„Domnul, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea și I-a zis: 'Nu plînge!'”.

Luca 7, 13

Plină de slavă a fost întoarcerea lui Isus în Galilea. Unii galileeni, care fuseseră martori la minunile făcute de Isus la Ierusalim cu ocazia praznicului, se întoarseră plini de înflăcărare. Peste tot se spunea: „Un mare profet S-a ridicat în Israel”.

Două minuni — vindecarea fiului de neam împărătesc și vindecarea robului unui sutaș roman, au scos la iveală cu și mai multă tărie, duioșia inimii lui Isus. Nu putem ști cauza, dar a doua zi Isus părăsi Capernaumul și se îndreptă către cetatea Nain (cel frumos) așezată într-o poziție încântătoare la poalele muntelui Tabor.

Iată cum redă Evanghelistul Luca cele întimplate în acea călătorie. „În ziua următoare, Isus se ducea într-o cetate numită Nain. Împreună cu El, mergeau ucenicii Lui și norod mult. Când S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al mamei lui, care era văduvă; și cu ea era o mulțime de oameni din cetate. Domnul, când a văzut-o I S-a făcut milă de ea și I-a zis: 'Nu plînge!' Apoi S-a apropiat și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau, s-au oprit. El a zis: 'Tinerele, scoală-te îți spun'. Mortul a șezut în capul oaselor și a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi mamei lui. Toți au fost cuprinși de frică, slăveau pe Dumnezeu și ziceau: 'Un mare prooroc S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. Vestea aceasta despre Isus s-a răspândit în toată Iudea și prin toate împrejurimile'. Luca 7. 11—17.

După cum se vede, Isus Hristos nu putea să mai facă nici un pas fără să fie însoțit de mulțimea setoasă și flămîndă de Cuvîntul Său. Această mulțime era formată din suflete sincere și pline de iubire, care în sinea lor îl acceptau ca Mesia. Probabil, că nu lipseau nici curioși din gloată. Farmecul cuvintelor Sale îi înflăcăra pînă într-atît încît nu se puteau abține ca să nu-L urmeze și nădăduiau ca din moment în moment să vadă pe Isus declarîndu-se împărat al lui Israel.

Ce călătorie plăcută! Cu Isus în centrul atenției lor, animați de gîndul eliberării, mulțimea fredona plină de bucurie— „Osana!” — Fețele lor erau însoțite de speranța eliberării. Cu un cuvînt... Cerul se coborîse pe pămînt!

„Pe cînd se apropiau de cetate, un convoi mortuar se vedea că vine pe poartă. Cu pasul încet și trist, ei înaintau către locul înmormîntării. Pe targă, în vîzua lumii după obiceiul iudeilor, era purtat înaintea tuturor, trupul celui mort; iar în jurul lui, jeluitorii umpleau aerul cu plînsul lor dureros. Părea că toți oamenii din localitate se adunaseră pentru a arăta respectul lor față de cel mort și mila lor față de cei îndurați ai familiei”.

Biata mamă! Plînge pe unicul ei fiu; pe întîiul ei născut, mort în floarea vîrstei. Văduvă fiind, conducea acum pe ultimul ei drum pe fiul ei de-abia tîrîndu-se și înecat în lacrimi. Amețită de durere, sprijinită de femeile evlavioase, din loc în loc, i se servea apă pentru reînviore. Pe cît erau de mulți cei

care o compătineau, rămîneau totuși neputincioși în fața morții, care îi conducea cu pași domoli dar siguri la locul odihnei.

Cîtă deosebire era între cele două gloate ce se întîlneau acum în poarta cetății! Se părea că și fericirea gloatei în care se găsea Isus, îi părăsise și un duh de întristare i-a cuprins pe toți, împlinindu-se astfel cuvîntul care zice: „Plîngeți cu cei ce plîng”.

Gînduri ca acestea îi stăpîneau acum pe toți: „O, moarte nemiloasă; de ce ne rupi firul vieții, tocmai în anii cei mai frumoși! Pînă cînd vom muri? De ce oare nu s-a găsit pînă acum „elixirul vieții”? Cine oare deține acest „remediu universal”? Unde este oare locul pe pămînt unde nu mor oamenii? Știi tu moarte ce durere lași în urmă cînd desparți pe cei iubiți?”

Atenția și gîndurile tuturor se îndreaptă acum spre Isus, ca și cum ar fi vrut să-l întrebă: „Ce vei face Tu Isuse acum cînd privești această mare nenorocire ce a lovit pe această mamă văduvă ce-și conduce unicul copil, singura ei mîngiere, la locul de odihnă? Vei putea Tu să treci nepăsător pe alături, fără să-i spui un cuvînt de mîngiere sau nădejde? Și fără vrere, ochii tuturor se îndreptară spre Isus. Se părea că ceva trebuia să fie făcut din partea lui Isus, pentru această sărmană mamă.

Deodată, ca la o comandă, cele două gloate se opresc față în față. De pe umărul oamenilor obosiți, se lasă ușor targa jos ca și cum s-ar teme să nu trezească pe tînarul adormit în-

tr-un somn adânc. Mulțimea se oprește. Cei ce au purtat povara răsuflă acum obosiți ștergându-și sudoarea de pe fruntea întristată. Jeluitorii încețază pinsul. Mama frîntă de durere, se oprește rezemîndu-se de targă și printre lacrimi își mai privește odată pe fiul ei adormit. În durerea ei, nu vede și nu știe nimic. Popasul îl socotește normal și necesar, gîndind poate, să fie cît mai multe; și mersul cît mai încet! Gîndul despărțirii de unicul ei fiu, îi sfîșia inima de mamă!

Neobservînd prezența lui Isus, El se apropie de ea și făcîndu-I-se milă I-a zis: „Nu plînge!“ — „O fiică a lui Abraam, nu s-a găsit nimeni din toată această gloată să-ți oprească plînsul, să te mîngîie?“ Fierște, ea mai auzise cuvinte de mîngîiere ca acestea: „Nu plînge“, dar ea aștepta fapte, nu cuvinte. Ca orice mamă în asemenea situații, ea gîndea: „O, dacă aș mai putea să privesc încă odată ochii cei albaștri ce stau acum închiși și reci față de lacrimile mamei!“ Dar singură se mîngîia și răspundea: „Da! la ziua de apoi; la învierea dintre morți!“ În acel moment probabil unii gîndeau și șopteau sfioși: „Dacă El, cum se spune, este Fiul lui Dumnezeu, de ce nu intervine ca să dăruiască acum pe unicul fiu, maicii lui?“ Isus Hristos, se apropie și punînd mîna pe trupul ei frînt de durere și cu o voce mai accentuată spune mamei: „Nu mai plînge“. Dar unii din gloată, mai reci și grăbiți, poate chiar mai obișnuiți cu astfel de treburi, dau semnalul de plecare și gloata se mișcă a pleca. Dar Domnul Isus întinde de-odată „dreapta Sa biruitoare“, zicînd: „Stați, unde-l duceți pe copil?“ — La groapă, la locul de veci, se auziră murmurînd cîteva voci tremurînd de emoție. „Opriți-vă“ zise Isus, și atingînd racla, zise cu o voce

dulce, hotărîtă și plină de autoritate în auzul mulțimii care sta înmărmurită avînd presimțirea că se va petrece ceva neobișnuit. „Tinerelule, scoală-te îți spun!“ — „Vocea aceea pătrunde urechile mortului. Tînărul deschide ochii. Isus îl ia de mînă și-l ridică. Privirea lui cade asupra aceleia care plînsese lîngă el; și mama și fiul se unesc într-o lungă, nedespărțită și voioasă îmbrățișare“.

Ne putem închipui priveliștea, și ne-o închipuim cu toată scurtimea istorisirii sfîntului Luca. Tînărul începu să vorbească. Și ce spune el? Isus îl dete mamei lui. Și ce a spus ea? Ce înfiorare? Ce fericire! Ea nu mai știe la cine să meargă; la Isus sau la fiul său? Parcă o vedem aruncîndu-se la picioarele lui Isus acoperindu-le de sărutări și în urmă căzînd în brațele fiului ei. „Fericită revedere!“

Mulțimea privește tăcută și vrăjită. Toți au fost cuprinși de frică. Tăcuți și plini de evlavie ei au stat cîtva timp ca în fața lui Dumnezeu. Apoi ei slăviră pe Dumnezeu, zicînd: „Un mare prooroc s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său“. — „Vestea aceasta despre Isus s-a răspîndit în toată Iudea și prin toate împrejurimile“.

Acum s-a împlinit cuvîntul care zice: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ 1 Cor. 15, 55—56.

Ca și apostolul Petru cînd se găsea pe munte cu ocazia schimbării la față a Domnului Hristos, care nu știa nici ce să mai facă nici ce să mai spună, mulțimea nedumerită neștiind ce să mai facă nici încotro să meargă se întrebă: „Acum încotro mergem?“ „Nu mai mergem la ci-

mitir?“... „Acum mergem spre casă! Fără mort, nu-și mai are sens mergerea noastră la cimitir!“ Mortul nostru a înviat! Dumnezeu să fie slăvit! Mărire Lui!...

Mulțimea celor două gloate se pune în mișcare. Comanda o ia acum Domnul Hristos — „Domnul vieții“. Alături de El, mama și copilul se țin uniți de mînă și... merg spre casă!...

Acum se părea cu adevărat că Cerul a luat contact cu pămîntul! Cu toții trăiau realitatea celor auzite de multe ori în sinagogile lor: „Cei izbăviți de Domnul, se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cîntări de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul; veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerile și gemetele vor fugi“. Is. 35, 10.

„Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită... să mîngîi pe toți cei întristați; să dau drumul celor întristați din Sion... în loc de cînușă, undelemn de bucurie, în locul plînsului, o haină de laudă... ca să fie numiți — 'terebinți ai neprihănirii' — 'un sad' al Domnului, ca să slujească spre slava Lui“. Is. 61, 1—3.

Cei care mai înainte purtaseră pe umeri sicriul cu mortul, acum merg plini de bucurie, fără povară, purtînd racla goală.

Călătorii întîlniți pe drum spre casă, privesc uimiți la racla goală și la tînărul care merge alături de mama fericită! Unii mai îndrăzneți și cuprinși de îndoială, se agață de raclă și privesc cu uimire locul rămas liber prin învierea fiului văduvei! Apoi exclamau: „Slăvit să fie Domnul!... Dumnezeu a cercetat pe poporul Său...“

Fără îndoială, ajunși acasă putem crede că „această raclă fără conținut a fost păstrată undeva ca o amintire a biruinței Domnului Hristos asupra morții“. Această raclă a vestit „fără gură“, multă vreme, despre „învierea dintre morți“, la chemarea Domnului Hristos.

„Acela care a stat lângă mama întristată de la poarta Nainului, priveghează lângă fiecare ființă care plînge la o raclă. El este pătruns de milă văzînd întristarea noastră. Inima Lui care a iubit și a avut milă, este o inimă de o duioșie neschimbată. Cuvîntul Lui care a chemat pe mort la viață, nu este acum mai slab în putere ca atunci cînd a vorbit tînărului din Nain. El zice: 'Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe pămînt'. Puterea aceea nu a scăzut din cauza anilor care au trecut, nici nu s-a istovit din cauza activității neîncetate a harului Său abundant. Pentru toți acei care cred în El... El este încă un Mîntuitor viu...

„Dar Hristos mîngîie întristarea noastră pentru cei morți prin cuvinte care dau o nemărginită speranță: 'Eu Sînt Cel viu. Am fost mort și iată că Sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților'.

„Satana nu poate ține în ghiara lui pe morți cînd Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viață“...

„Și dacă Duhul Celui care a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care este în voi. Acestea sînt cuvintele lui Dumnezeu, cuvinte de mîngîiere, cu care ne îndeamnă să ne mîngîiem unii pe alții“.

PASTOR : I. PASCU

MĂREȚIA FERICIRII

(Urmare din pag. 11-a)

Această lucrare o înțelegea și apostolul Pavel ca necesară în viața creștinului, și anume ca cinstea, binele și înaintarea celui de lângă el să o caute cu toată străduința, și aceasta prin ajutorarea lui. „Un cuvînt spus la vremea potrivită“ spunea înțeleptul Solomon, atunci cînd cel din bancă cu tine, la lucru cu tine, din preajma ta, are nevoie spre a-și desăvîrși o lucrare, valorează „ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint“. Prov. 25, 11.

Fericirea nu se obține printr-o trăire de unul singur, izolat, interesat numai de tine și de ce este al tău, ci ea izvorăște și-și are rădăcinile în fericirea unei colectivități, de unde își trage forța ființei și frumuseții ei. Acest mare adevăr ni-l înfățișează atît înțeleptul Solomon în citatul de mai sus cît și profetul Ieremia cînd, vorbind despre colectivitatea locului unde se găsește creștinul spune că „de fericirea ei depinde fericirea voastră“, arătînd că creștinul ce-și dorește fericirea să se sirguiască întru propășirea și fericirea celor cu care trăiește laolaltă.

Pornind de la cămin, trecînd apoi mai departe și tot mai înainte, fericirea personală își culege roade plămădind în calea ei fericirea celor din preajmă, bucurîndu-se de fericirea oricui; luînd parte la năzuințele și problemele colectivității în care trăiește, însușindu-și-le și luptînd pentru atingerea lor, convins fiind că numai totalitatea fericirii acestei colectivități creiază adevărata fericire individuală.

Cuvintele lui Nicușor: „Vreau să ia nota zece, și atunci voi fi fericit“, cuprind în sine cheia de aur a deschiderii tainei fericirii. „Vreau“ să spună fiecare creștin, ca cel de lângă mine,

prin exemplul meu, prin mîna de ajutorare pe care i-o dau, să atingă tot ce poate fi succes în viață, ca astfel, din bucuria fericirii lui să-mi împletesc cununa fericirii mele.

Mereu și mereu, chipul de mamă cîntat în fel și fel de chip arată și el drumul adevărat al fericirii. Se consumă, se chinuiește, se dă uitării mama. Ea dă totul, și e fericită făcînd aceasta, pentru ca din risipa de fericire față de cei dragi ei să-și adune fericirea sufletului ei, mai scumpă decît orice pe lume.

Avea dreptate mecanicul de pe aeroport, căci există o măreție a fericirii în împlinirea cu conștiinciozitate a datoriei ce-ți revine în viața particulară și apoi în cea colectivă. „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta“ punîndu-ți creștine toată contribuția inteligenței, experienței, destoiniciei și puterii tale de a face din acel lucru ceva măreț, ce să umple de încîntare pe cei ce-l vor privi sau vor avea să-l folosească. Ecl. 9, 10.

Și așa, fiecare străduindu-se a făuri fericirea celuiilalt, vom dura pentru noi toți acel climat fericit al păcii și bune înțelegeri și conviețuiri spre fericirea personală a fiecăruia dintre noi.

C. Adv.

CUGETĂRI DESPRE IUBIRE!

— Cînd un om îmi devine scump, atunci simt că am atins ținta fericirii. — Emerson.

— Ura stîrnește certuri, dar dragostea acoperă toate greșelile.

— Iubirea... este viață — Ura... moarte.

„PĂZITORUL FRATELUI MEU“

Răspunsul rostit de Cain: „Sînt eu păzitorul fratelui meu“, la întrebarea pusă lui de Dumnezeu spre a-i spune unde-i este fratele, alcătuiește o problemă ce merită o atentă luare aminte din partea fiecărui creștin.

Viața creștinului nu înseamnă o izolare, o dezinteresare, un „Nu știu“ cînd este întrebare de cele ce-l înconjoară. Dimpotrivă, fiecare dintre noi trebuie să fie păzitorul celui de alături, căutîndu-i binele, avertizîndu-l de primejdia ce poate l-ar paște, fiindu-i în viață o lumină fericită.

Cît bine, cîtă prosperare și bună înțelegere s-ar vădi în omenire, dacă aceasta ar alcătui obligația de conștiință a fiecăruia. Însă cît de departe se găsea Cain de această luminătoare îndatorire chiar față de fratele său de trup. „Nu știu unde este, sau ce face. Oare sînt eu păzitorul fratelui meu?“ Cain foarte liniștit, nepăsător, indiferent, cu toate că însași mîna lui era încă plină de singele fratelui său pe care-l răpusesese doar cu cîteva clipe mai înainte, din gelozie.

Dar acest negativism pe care ni-l înfățișează Scripturile alcătuiește un puternic clopot de alarmă împotriva oricărui gînd păgubitor față de aproapele nostru și o luminare mai mult a ideii de „păzitor“ al său. Numai dîndu-ne seama de necesitatea interdependenței noastre, a dăunătorului egoism și a preocupării numai „de mine și al meu“, vom putea pricepe rostul minunat și învățătura cea mult cuprinzătoare și răscolitoare de gînduri și simțăminte, cuprinsă în întrebarea lui Dumnezeu: „Unde este fratele tău?“

Dacă pe de o parte în cazul lui Cain întrebarea pusă de Dumnezeu avea o aplicație directă față de un frate în înțelesul strict al cuvîntului, căci Abel îi era frate de trup, pe de altă parte această întrebare are o referire mult mai largă, cu-

prinzînd ideea oricărui semen, frate în pînza cea mare a omenirii.

Dar să analizăm cîteva aspecte ale acestei întrebări, aplicabile diferitelor situații, și să începem pentru aceasta cu familia creștinului, privind această problemă din punctul de vedere al celui care este soț și părinte. „Păzitor“ al binelui și prosperării familiei este pus de Dumnezeu fiecare părinte, atent fiind ca fiecare ins să se ridice, ca se dezvolte armonios, o cinste în mijlocul semenilor săi, un folos pentru omenire.

Mi-a plăcut totdeauna să cugget la înțelesul cuvîntului „soție“. La prima vedere s-ar părea că nu spune prea mult, însă aprofundat, desfăcut și mărunțit, acest cuvînt vorbește atît de minunat. „Soție“ este acea ființă care din dragoste a renunțat la o viață numai a ei, ba la unele popoare numele ei dispărînd cu totul, pierzîndu-se în numele celui căruia și-a încredințat mîna, amintindu-se desore ea doar ca soția cutăruia, din numele ei nemai rămînînd nimic. Această ființă, cu gîndurile și idealurile cele mai frumoase se alătură unui soț, conștiința fiind de răspunderile ce-i revin, dar pe care cu mult curaj se avîntă a le îndeplini conștiincios, convinsă fiind că cel ce-i stă alături îi va înțelege toate jertfele, va avea o împreună simțire cu ea, o va sprijini și o va fericii.

Și ca urmare, cită răspundere revine celui căruia această soție și-a încredințat toate idealurile ei de frumos și fericire, devenind el, păzitorul acestora, ca nimic să nu le știrbească, să le dăuneze, ba dimpotrivă, să-și atingă desăvîrșirea visată.

Ziceam mai sus că desfăcînd și mărunțind acest cuvînt se deschid înaintea ochilor noștri atîtea gînduri, un orizont larg ce arată soțului creștin rolul cel mare ce-i revine de păzitor al binelui, bucuriei și fericirii soției sale; căci pe soție el urmea-

ză s-o ție, adică s-o susție și menție într-o stare și poziție încît niciodată să nu regrete pasul ce l-a făcut, ci, fericită să găsească noi puteri în îndeplinirea mărețelor ei sarcini. Și aceasta pentru că acest cuvînt „soție“ își are rădăcina în celălalt de „soț“, adică „pereche“ ceva ce se potrivește întocmai lui, așa cum din capul locului a recunoscut Adam, plin de bucurie, cînd, văzînd pe Eva a zi: „Iată în sfîrșit aceea, care este os din oasele mele și carne din carnea mea“. Gen. 2, 23. Deci, o ființă ce alcătuiește acel alter ego (celălalt „eu“) al soțului.

Dar dacă acest rol de păzitor al fericirii celor din căminul său îi revine soțului, nu mai puțin adevărat este că și soția își are partea ei de seamă în această sarcină de păzitor.

...Cu mulți ani în urmă, mă găseam în casa unui prieten creștin. La un moment dat intră soția lui și între soți avu loc o scurtă convorbire, pe care o re-dau:

— Dragă, unde ai pus banii ce i-ai adus?

— Tot acolo, ca de obicei, răspunse soțul, dovedind că era obișnuit cu o asemenea discuție.

Și soția, îndreptîndu-se spre un șifonier deschise larg ușa, și cu un aer foarte liniștit își întinse mîna spre un plic mai mare pe care-l puteam vedea și eu, își luă suma de bani de care avea nevoie și plecă să-și facă cumpărăturile.

Cum știm că prietenul meu avea o gestiune, și banii ce-i adusesese erau ai gestiunii sale, i-am spus de îndată:

— Nu faci bine, lăsînd să se ia din acești bani.

— O, nu este nici un pericol, aranjez eu la urmă banii așa încît totul va fi în ordine, îmi răspunse prietenul meu foarte liniștit.

Și atunci gîndul m-a dus la rolul pe care soția îl are de a fi păzitorul soțului ei, spre binele și fericirea lui și a ei. Căci,

revine ca o datorie a ei, ca atunci cînd vede că în casă se cheltuiește mai mult decît este puterea salariului. că soțul oricînd are bani spre a cumpăra fel și fel de lucruri de îndată ce dorește să le aibă, zic, revine ca o datorie a soției să reție pe soț și să-l întrebe : „De unde ai acești bani ? Cum și i-ai procurat ?”

Inseamnă o năruire cu propriile ei mîini fapta soției creștine care pune mîna în banii gestiunii soțului ei, sau îl împinge să-i împlinească capriciile modei ori un lux al casei din acești bani. Banii aceștia sînt de neatîns, ceva ce nu aparține nici lui nici ei, sînt un bun al celor ce i-au încredințat spre a fi duși acolo unde trebuie. Nici o motivare a luării din ei nu stă valabilă.

Cîte căminuri nu s-au năruit din pricină că soția a dezertat de la acest rol de păzitor al porților fericirii casei sale, îndemnînd mîna soțului să facă fapte necinstite. Dar vai, cu cită rușine, cu cită amar sînt plătite aceste dorinți ! Rămîne ca o datorie sfîntă a soției de a veghea ca nici un ban nemuncit, nimic ce nu este rodul unei plăți cinstite, nici o sumă adusă pe căi lăturalnice soțului, să nu pășească dincolo de porțile casei ei, căci este un blestem, o pricină de nimicire a binelui și bucuriei ei.

Păzitori ai pașilor copiilor sînt părinții, îndrumîndu-i a ajunge o cinste și de folos omenirii.

Se spune că într-o iarnă se așternuse într-o localitate un strat gros de zăpadă. Într-o dimineață un părinte plecînd de acasă gîndi, așa cum obișnuia înainte de a porni la lucrul său, să treacă puțin pe la cîrciuma din colțul străzii. Dar iată că deodată auzi în urma sa gla-

sul voios al fiului său : „Tăti-cule, ai uitat scrisoarea ! Ai grijă cum calci, fă-mi loc bun și sigur pentru picior căci eu calc exact în urma pașilor tăi”. Și întorcîndu-și capul, tatăl își văzu copilașul de vreo patru anișori înotînd din greu prin nămeți, dar grijuliu să-și pună piciorul exact în urma pașilor tatălui său, loc socotit de el ca cel mai sigur. Priveliștea aceasta îl cutremură pe tată, gîndindu-se unde l-ar fi condus pe fiul său urmele pașilor dacă el, tatăl lui, și-ar fi continuat drumul acolo unde voia să se ducă... la cîrciumă. Își așteptă fiul, luă scrisoarea, și, după ce îl mîngîie plin de emoție, copilașul porni înapoi tot cu aceeași grijă să calce numai în urma pașilor tatălui său, știind că numai așa va ajunge cu bine acasă și va fi ferit a se afunda în zăpadă.... Dar nici pașii tatălui nu au mai dus de atunci înainte spre locuri unde nu puteau fi urmați de fiul său.

Păzitor al pașilor făcuți în viață, iată o sarcină măreață și însemnată pentru fiecare creștin. Ce vor ajunge cei care vin după tine, creștine, va depinde de pașii pe care îi faci tu, de grija cum calci, de locul sigur pe care-l faci pentru cel care va călca exact pe urma ta. „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre” (Ebr. 12, 13) spunea apostolul Pavel, anume cărările înălțimilor succesului în felurimea de domenii, ale frumuseții și nobleții de caracter, ale îndrăznețelor înfăptuirii pentru ca cei ce vin în urmă să se simtă bucuroși pășind pe ele, și cu avînt să urce și mai sus.

Pe vremea domniei sale, Saul dăduse la un moment dat ordinul să se termine cu vrăjitoriile, descîntecile, ghicirile și toate lucrurile acestea. Dar iată că într-o zi, fiind într-un impas,

neștiind ce hotărîre să ia, se gîndi să recurgă chiar el la vrăjitorie, să întrebe morții, deși știa bine că morții își petrec somnul lor, și că la chemarea ei veneau spiritele amăgitoare ale diavolului. Bine știind porunca pe care chiar el o dăduse, Saul era îngrijorat că nu va mai putea găsi nici o vrăjitoare care să-i dea sfatul salvator, și cu această teamă în inima sa se interesă la sfetnicii lui dacă nu cumva mai știu ei vreo vrăjitoare. Dar nu apucă să-și termine bine vorba că sfetnicii, obișnuiți pe căile vrăjitoriei, îi și răspunseră : „Iată că în En — Dor este o femeie care cheamă morții”. 1 Sam. 28, 7.

Sfetnicii lui Saul, cei puși să-i păzească picioarele a nu păși pe drumuri strîmbe, nu mai stătură mult să cugete. „Vrei o vrăjitoare” întrebă ei pe dată. „O știm, o cunoaștem personal, am fost în atîtea rînduri la ea să ne ghicească și să ne spună viitorul. Este o vrăjitoare pricepută și de aceea am și cruțat-o. Este în En-Dor. Mergi cu noi împărate Saul și vei fi mulțumit”.

Și iată pe acești sfetnici, conducînd pașii lui Saul pe drumurile vrăjitoriei și ghicirii, departe de o cugetare reală, departe de orice lumină de la Dumnezeu.

Dar pe de altă parte avem un alt caz, și anume acela al lui Naaman sirianul. Cînd acesta mînios că Elisei nu venise personal să-l tămăduiască voise să plece, sfetnicii lui nu s-au temut să-i arate deschis că greșește, că ceea ce vrea să facă nu este nici bine și nici înțelept, ci luîndu-și curajul i-au îndrumat pașii spre Iordan, unde Naaman își găsi vindecarea de lepra ce era asupra-și.

Sfetnici și sfetnici.... Unii fugari de la datoria de păzitori ai fraților lor, alții gata a atrage atenția atunci când văd că drumul pe care merge aproapele lor, pașii pe care îi face îl duc la pagubă, și atenți ca să-i păzească numele și cinstea... Unii lingușitori, oportuniști, indiferenți, ei înșiși prinși în mrejele farmecelor a tot felul de vrăjitorii și împingând și pe alții în prăpastie; alții, neînfricați a spune răului pe nume, trezind pe cel ce e pe cale a-l înfăptui, mînați de singurul gând de a-i păzi pașii și a-l ferici.

Dar acest gând: „Păzitor al fratelui meu“ își are încă multe alte înțelesuri.

Îmi aduc aminte cu ani în urmă de tatăl meu. În grădina casei din Constanța, unde locuiam, îi plăcea tatălui meu să aibă o sumedenie de trandafiri, care mai de care de frumoși, făcînd fel și fel de altoiri cu mîna lui dibace. Dar nu era vecin căruia să nu i se fi oferit a-i altoi trandafirii, transformînd niște măcieși în frumoase soiuri de trandafiri parfumați.

Iată un alt rost al cuvîntului „păzitor“, anume ca ceea ce cunoști să dai și altuia, să-l păzești a nu păgubi, a nu da înapoi, a nu avea vreun eșec în lucrul lui. Te pricepi creștine să îngrijești pomii, să-i pui pe rod bogat? Atunci păzește și pomii celor din preajma ta ca să fie la fel roditori; și la fel și în orice altă direcție.

În legătură cu aceasta Spiritul profeției spune:

„Talanții încredințați de Dumnezeu nu trebuie ascunși sub o baniță sau sub un obroc. „Voi sînteți lumina lumii“ a spus Domnul Hristos. Mat. 5, 14. Cînd vedeți familii în nevoie trebuie să vă interesați de ei, și să vă străduiți a-i învăța să-și depună forțele spre cel mai mare folos, ca să prospereze, și munca lor să înainteze. Prin muncă sîngu-

incioasă, prin folosirea fiecărei destoiniciei, prin deprinderea de a nu pierde timpul, ei vor avea succes în prosperarea bunurilor lor și în cultivarea pămîntului“.

Creștinul trebuie să fie un păzitor și al intereselor colectivității, al societății în mijlocul căreia trăiește spre binele ei. Înfăptuirile, succesele, cinstea și onoarea celor din preajma lui trebuie să se străduiască a le păstra neatinse, nepăgubind ci-tuși de puțin. Nimic ce este minciună, nimic ce nu corespunde adevărului nu trebuie lăsat să-și facă culcuș. Nici un interes egoist, nu ar trebui să umbrească interesul general. Nici un compromis cu vreo faptă de necinste nu trebuie lăsat a prinde rădăcini. Și cît de clar arată Scriptura cînd spune: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mîrșav, ci cu lepădare de sine“. 1 Petru 5, 1.

„Păzitor al fratelui meu“, iată o țintă de urmărit de fiecare creștin pe nenumăratele cărări ce se deschid în viață. Dar pentru a putea păzi un lucru, trebuie ca mai întii de toate tu, creștine, să știi ce și cum să păzești. Să fi făcut această experiență de păzitor în marea lume a lăuntrului persoanei tale, lumea gîndurilor, simțimintelor, impulsunilor, dorințelor, aspirațiilor, idealurilor, lumea rostirilor gurii tale. Să știi tu personal ce înseamnă aceea cinste, în toate amănunțele ei, să o fi exemplificat tu creștine; să știi din proprie viață ce este aceea sinceritate, loialitate; să cunoști ce este aceea destoinicie, muncă rodnică, ce să se reflecteze în prosperitatea căminului tău, al locului tău de muncă, al grădinii, livezii și ogoarelor pe unde ți-au călcat pașii.

Și atunci,..... și numai atunci cînd vei fi ajuns să fii păzitorul tău însuși, vei putea avea acea experiență, acea calitate ca în mod competent și corect să fii „păzitorul fratelui tău“, arătîndu-i un drum luminos, al onoarei, al cinstei, al rodirii celei mai plină de succes.

Să lăsăm gîndul nostru să cuprindă în toată întinderea lui înțelesul rostirii: „Păzitorul fratelui meu“, luminată de cuvintele Domnului Isus că ceea ce ne dorim nouă înșine, să alcătuiască strădania spre binele celui alt, iubindu-l ca pe noi înșine.

Sînt eu „păzitorul fratelui meu?“

V. FLORESCU

DESPRE UMILINȚĂ!

(Urmare din pag 7-a)

el însuși“. „Tot așa și voi tinerilor, fiți supuși celor bătrîni, și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie, căci Dumnezeu stă împotriva celor mindri dar celor smeriți le dă har“.

Privind peste veacuri în urmă să lăsăm să ne apară Golgota și să privim cît mai aproape dealul Căpățînei, acest tablou cu fond întunecat în care iese în evidență crucea care stă infiptă pe culmea lepădării de sine. Da. El a suferit moartea, a disprețuit rușinea și umilindu-se pe Sine „a luat chip de rob și s-a făcut asemenea oamenilor“. Să ne apropiem cu adîncă resemnare și să ne plecăm înaintea Umilului Galileian care a purtat pe acest pămînt între muritori comoara nescată a umilînței. O, Doamne Isuse! Înveșmîntează și sufletele noastre în haina umilînței și a pietății ca să-Ți slujim cu smerenie și să fim plăcuți înaintea oamenilor și înaintea Ta!

ROȘCA EMANUEL

Pentru a putea da un răspuns la această întrebare, este necesar ca mai întâi să se stabilească natura vinului despre care se vorbește în Sf. Scriptură, și din care a băut atât Domnul Hristos cât și apostolii Săi. Este un lucru clar faptul că existau două feluri de vinuri: Un vin care era interzis a fi băut — acea băutură tare, și mai era vinul nefermentat, ce putea fi folosit.

În Vechiul Testament, vinul, la facerea lui, se fierbea până ce ajungea ca mierea de gros. Astfel preparat și înainte de a fi consumat, se subția cu 20 părți apă. Despre acest fel de vin și despre procedeul acesta de preparare, avem multe rapoarte ale antichității.

După Homer — vinurile de Pramia și Meronia se subțiau cu 20 părți apă; chiar și cele din Tracia erau subțiate cu 20% apă, așa cum scrie Hipocrate. Hesiod recomandă în schimb numai 3% apă, iar Nichares prescrie 2% vin și 5% apă. Lacedomenienii obișnuiau să fiarbă vinul lor din struguri și să-l păstreze 4 ani, înainte de a-l consuma. Despre lucrul acesta mărturisește Democrit și Paladius, un medic Grec. Chiar și Virgil cîntă în versurile sale, fierberea vinului dulce din struguri, iar Plinius amintește că vinurile romane erau groase ca mierea. Fierberea vinului din struguri nu era singura metodă pentru împiedecarea fermentării mustului proaspăt, cu toate că fără îndoială era cel mai obișnuit fel.

Se mai proceda și astfel: vase bine închise, umplute cu suc proaspăt stors din struguri, se cufundau în apă rece, sau acoperite printr-un strat gros de ulei turnat deasupra, împiedecîndu-se astfel pătrunderea aerului. Se cunoștea pe atunci și metoda întrebuițării pucioasei, ca un mijloc pentru împiedecarea fermentației.

Din aceste mărturii reiese clar că se foloseau mai mult băuturi dulci. Vinuri dulci, nefermen-

CE FEL DE VIN S-A BĂUT LA NUNTA DIN CANA?

tate. Sînt și motive mult mai serioase, fizice, care vorbesc în favoarea aceasta; iar dacă pe lângă cele amintite mai ținem cont și de faptul că femeilor și copiilor romani le era interzis prin lege consumarea vinurilor fermentate, așa după cum citim în scrierile lui Polybiu, Aelian, Valerius, Maximus, Plinius și alții... va trebui să mărturisim, că bătrînii au privit vinul fermentat cu totul altfel, iar despre băuturi, aveau cu totul altă părere.

Dacă deci, atît grecii cît și romanii făceau o deosebire atît de clară între vinul fermentat și cel nefermentat, atunci putem trage concluzia că cu atît mai mult se făcea la Iudei această deosebire. Biblia confirmă lucrul acesta. În Lev. 10, 8—10, „băuturile tari sînt declarate ca necurate și nesfințite“. În Prov. 23, 29—35, se dă sfatul ca acest fel de vin nici să nu fie măcar privit; iar Prov. 31, 4—6, împărații și judecătorii, deci persoane cu răspundere, nu trebuia să consume astfel de vin. În ceea ce privește consumarea vinului la Sf. Cină trebuie să atragem atenția că Evangheliștii vorbesc în legătură cu aceasta, totdeauna, numai despre rodul viței, adică sucule stors proaspăt din struguri. Și faptul că era obiceiul ca în vechime să se consume mustul proaspăt stors, lucru ce se poate vedea în visul paharnicului lui Faraon, descris în Geneza 40, 11; iar că

acest obicei îl găsim în obiceiul popoarelor și mai tîrziu, o dovedește o statuie a lui Bahus dezgropată la Pompei, în care Bahus este prezentat storcînd cu mîinile struguri într-un pahar. De asemenea părinții Bisericii, Clement din Alexandria și Ieronimus, mărturisesc că vinul pentru Sf. Cină era nefermentat. Ciril, episcopul Bisericii din Ierusalim 380 d. H., dovedește că vinul întrebuițat la nunți era tot din cel nefermentat.

Același lucru îl confirmă Dr. S. M. Issaks, un renumit Rabby din New York cînd spune: „În țara sfîntă de obicei nu se consumă vinuri fermentate. Cele mai bune vinuri sînt dulci și nefermentate. La sărbătorile lor, inclusiv la nunți, evreii ortodoxi nu consumă niciodată vin fermentat. La diferite jertfe de mulțumire și libațiune, fie publice sau particulare, se întrebuițează „rodul viței“, sau sucule proaspăt stors, nefermentat, ca simbol al mulțumirii, deoarece fermentul este pentru noi, evreii, un simbol al stricăciunii, descompunerii“.

Pe baza acestor mărturii ar trebui să fie oricui clar ce fel de vin a consumat Domnul Hristos și apostolii Săi, vin care este permis și urmașilor Săi.

REDACȚIA

CÎNTEC ÎNCHINAT MAMEI

(Fragment)

M-ai legănat, copil în scutec,
Și cîntec dulce mi-ai cîntat ;
Și nu odată, scumpă mamă,
Cu drag la piept m-ai dezmiardat.

În anii fragezi cînd alintul
Atît de mult mi-era pe plac,
Cu graiul mi-ai deprins tu limba
Și primii pași m-ai pus să-i fac.

Și tot pe-atunci, măicuță dragă,
M-ai învățat prin rostul tău
Că două-s drumurile vieții :
Dar unu-i bun, iar altul rău.

Ai stat de veghe nopți de-a rîndul
La patul meu, băiat ștregar,
Pe cînd zăceam cuprins de boală
Și-obrajii îi aveam de jar.

M-ai dus la școală într-o toamnă
(Eram de șapte ani atunci)
Și mi-ai grăit : Să fii cuminte,
Să-nveți în rînd cu ceilalți prunci.

Pe-al vieții drum la jumătate
Mă văd sosit de-acuma, eu ;
Bărbat în lege sînt, măicuță,
Și-odrasle-s două-n jurul meu.

Dar ochii tăi, măicuță bună,
Și azi cu drag la mine cată :
Deși ți-e tîmpla-ncăruntită
Aceeși ești de altă dată.

Ca-n anii de odinioară
La fel și astăzi mă iubești,
Tot ca și-atunci îmi porți de grijă
Și-ntruna mă povățuiești.

Măicuța mea cu tîmple ninse,
O, spune-mi cum să-ți mulțumesc ?
Acest noian de bine, spune,
Cu ce-aș putea să-l răsplătesc ?

Atît argint și-atîta aur
Încît pe drept cuvînt să poată
Iubirea ta s-o răsplătească,
Cred, nu există-n lumea toată.

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

EU ȚI-AM PROMIS

Eu Ți-am promis, Isuse,
Că Te-oi urma oricînd ;
Rămîi, deci, lîngă mine
Ca Domn și Prieten sfînt.

O, fă să-Ți simt prezența,
Păcatul să-l răpun,
Ispita cînd pîndește
Ajută-mi s-o supun.

De-aceea poruncește
Sînt gata să Te-ascult,
Să-Ți fiu amic de-a pururi,
Să te iubesc mai mult.

Tu ai promis, Isuse,
La cei ce Te-or urma
Că-n slava Ta, cu Tine,
Pe toți îi vei lua.

Ajută-mi deci și mie
Să Te urmez mereu.
Și să-Ți servesc în viață,
Slăvite Dumnezeu.

În fața jertfei Tale
De-a pururi eu mă-nchin,
De-a pururi preamări-voi
Pe Fiul cel divin.

R.A.

SCUMPĂ MAMĂ!

Aș vrea din zbor să mă opresc,
Din zborul vieții de pribeag,
Aș vrea să te-nțilnesc în prag
La scumpul leagăn părintesc
La cuibu-mi drag.

Aici eu ochii am deschis
Și prima oară am zărit
Un chip duios și mult iubit
Icoana dulce ca de vis
Prea fericit.

Și tot ce văd în jurul meu,
În simpla casă unde stam,
În curtea-n care ne jucam,
De tine amintesc mereu
Căci te iubeam.

Am fost întâiul tău odor
Crescut ca floarea în ghiveci;
Tu m-ai condus pe vechi poteci
Spre-a fi cu-al meu Mîntuitor
În veci de veci.

La trei decenii mă opresc
Acum cînd viața-i la zenit,
Ca să-ți privesc chipul iubit
Și bucuria să-ți sporesc
Eu am venit.

Și pentru ce-ai sacrificat
Să-ți răsplătesc eu n-aș putea
Chiar de ți-aș da tot ce-aș avea
E mult mai mult ce tu mi-ai dat,
Măicuța mea.

I. GEANTĂ

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116

1000

1000